ANUL XIV. Nr. 6 — 8 1 şi 15 Aprilie 1937

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREŞTI

REDACŢIA: Arhiepiscopia Bucureştilor Secţia culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ
ABONAMENTUL:
Pentru preoţi, diaconi şi instituţii 150 lei pe an; pentru cântăreţi şi paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAŢIA: Arhiepiscopia Bucureştilor Secţia economică

BISERICA ŞI SUFLETUL NEAMULUI

Ultimul timp, conducerea Bisericii noastre ortodoxe-române, a fost chemată să-şi spună cuvântul, asupra celor mai grele probleme, ce frământă viaţa sufletească a neamului. Şi din fericire, înaltul for sobornicesc, condus de I. P. S. Patriarh, i-a dat toată liniştea sufletească, făcând să înceteze atâtea nedumeriri, în urma răspunsului dat.

Ne-a plăcut să vedem mai întâi, la deschiderea şedinţei Sfântului Sinod, cuvântul deschizător de cărări luminoase, rostit cu multă înţelepciune de I. P. S. PATRIARH MIRON. *Sunt suflete care ezită să-şi clarifice atitudinea, la începutul unei acţiuni mai mari. Se feresc desigur de răspundere, dar sunt şi suflete, care dela început indică principiul de urmat şi creiază curente de călăuză.*

Acestea sunt suflete de comandament. Şi în chipul acesta ne-a fost dat să vedem pe I. P. S, Patriarh, exprimându-şi dela început principiile în cele nouă puncte enunţate, în cuvântarea rostită la deschiderea Sfântului Sinod.

Biserica îşi continuă şi pe mai departe, în acelaş spirit tradiţional, legăturile pe care le-a avut cu sufletul neamului. Căci ea însăşi n'a putut să existe fără poporul, pe care l-a îngrijit la sânul ei ca o mamă, îndemnându-i aspiraţiile sufleteşti în chipul cel mai fericit.

I. P. S. PATRIARH MIRON CRISTEA

Apreciind îndrumările date de I. P. S. Patriarh cu acest prilej, le publicăm mai departe în cuvântările rostite, spre a fi cunoscute şi aprofundate în întregime, de clerul şi poporul nostru dreptcredincios.

CONSILIER

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

CUVÂNTAREA I. P. SFINŢITULUI PATRIARH MIRON
ŢINUTĂ LA DESCHIDEREA ŞEDINŢELOR SFÂNTULUI SINOD IN ZIUA DE 8 MARTIE 1937.

Prea Sfinţit Sinod,
Domnule Ministru,

Vă este tuturor cunoscută adresa d-lui Ministru al Cultelor din 2 Martie a. c., fără număr, pentru care am convocat această seziune mai înainte de sorocul stabilit. Din ea rezultă, cum unii preoţi depăşesc în activitatea lor rituală şi cetăţenească marginele impuse de misiunea lor evanghelică şi în unele cazuri şi de legile ţării, întrebuinţând puterea sacerdotală pentru lucruri neadmise.

In faţa acestei situaţiuni eu cred potrivit momentul, ca Sf. Sinod să precizeze anumite norme şi directive atât pentru dreptul şi acţiunea preoţilor în viaţa politică şi socială, cât şi dispoziţii de sancţionare a eventualelor transgresiuni şi delicte, semnalate în numita adresă ce le-ar face în activitatea lor de preoţi şi cetăţeni.

Sf. Sinod — în nizuinţa şi datoria sa de a contribui la apărarea intereselor de Stat şi pentru menţinerea ordinei — acolo unde în adevăr ar fi ştirbită — cred, că va găsi soluţiile cele mai potrivite, care să mulţumească pe cei interesaţi, dar să precizeze mai bine şi datoria clerului, precum şi dreptul lui de libertate cetăţenească în activitatea publică în cadrele misiunii sale evanghelice. Fără a influenţa libera şi competenta hotărîre a Sf. Sinod, să-mi fie permis a face sub acest raport unele reflexiuni principiale.

1. Dela începutul existenţii neamului românesc şi până în zilele noastre, clerul Bisericii noastre a desfăşurat un rol important, adeseori hotărîtor în desvoltarea istorică a neamului nostru, fiind totdeauna un factor esenţial în viaţa publică din toate ţinuturile locuite de români. In deosebi în provinciile alipite însăşi existenţa neamului ar fi îndoelnică, dacă clerul român, — adeseori singurul său conducător bisericesc, naţional, politic şi social etc., — nu ar fi fost la înlăţime întru a lupta şi a lucra pentru salvarea poporului român şi întărirea conştiinţei sale naţionale, până la sosirea unor zile mai bune.

2. *Biserica deci şi clerul ei trebue să continue şi în viitor acest rol istoric de îndrumător politic al credincioşilor, călăuzită — fireşte — de principiul naţional, patriotic românesc, monarhic şi dinastic, în spiritul tradiţional al Bisericii noastre creştine ortodoxe, care s'a împletit în cursul tuturor veacurilor, în toate manifestaţiunile de viaţă obştească cu toate ramificaţiunile ei.*

Astfel — dacă clerul Bisericii noastre ar întrerupe firul acestei istorice misiuni, atât de des accentuate din partea tuturor —, nu numai i s'ar *atinge dreptul său de cetăţean,* dar s'ar lipsi, mai ales poporul dela ţară, de îndrumătorul său firesc, lăsându-l în bătaia tuturor vânturilor şi a curentelor destructive şi sectare, ceea ce ar fi un pericol şi pentru Biserică şi pentru Stat. Eu consider şi sectele de paravane religioase, în dosul cărora — cum am arătat în atâtea memorii către Onor. Minister de Culte — se ascund agenţi duşmani ai Statului român şi ai unităţii sufleteşti a neamului.

3. Dar acest rol politic şi social ar trebui să-l poată îndeplini clerul *într'o atmosferă ideală,* neinfluenţată de alte interese lăturalnice, care să-l abată dela posibilitatea împlinirii acestui rol în cadre strict evanghelice, de închegare, iar nu de divizare a turmei sale.

4. Aceasta s'ar putea realiza în practica vieţii numai dacă clerul *ar activa politiceşte deasupra tuturor grupărilor şi frământărilor de partid,* care — după moravurile cunoscute la noi — uşor pot umbri prestigiul lui de «părinte» al tuturor. Ne este tuturor bine cunoscut, cum — mai ales după războiu — unii din preoţii noştri — activând ca cetăţeni în partidele politice — au contribuit la împărţirea credicioşilor lor în diferite tabere politice, care se «urăsc şi se învrăjmăşesc» reciproc în paguba interesului obştesc. Aceasta stinghereşte şi zădărniceşte în

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

mare măsură misiunea Bisericii și face pe preot tocmai contrarul dela ceea ce trebue să fie în viața socială. Ba mulți au devenit chiar agenți electorali fervenți, expunându-se a fi *batjocoriți, bătuți, aruncați în noroi* etc.

5. Au fost și cazuri, când preotul a tras cu revolverul în adversarii săi. Iar partidele le-au dat posibilitatea de speciale favoruri și de bogăție ca răsplată a meritelor politice. Chiar și multe din subvențiile mai ales dela județe s'au dat uneori fără știrea autorității bisericești, cum ar fi normal și logic. Mai ales în Banat preoții au fost puși în un timp președinți ai secțiilor de votare, încât abuzurile cu urnele de votare — fie verificate, fie bănuite — au atras asupra lor ura poporului; și în unele locuri credincioșii au închis Biserica dinaintea lor. In Ardeal și în Bucovina a face politică era înainte de răsboiu o *mândrie națională* pentru preoți; dar după război s'au introdus și acolo patimi: ura, învrăjbirea, certe păgubitoare, în care au fost atrași și preoții din partea politicianilor, cari doriau să-i aibă de partea lor. Toate acestea au contribuit la amestecarea multor preoți în vârtejul unei propagande pătimașe de împerechieri, de «dușmănii» și chiar de «ură».

6. *Pentru toate acestea nu Biserica este de vină, ci acei—cari—trecând peste limitele îngăduite — au împins și folosit pe preoți la acțiuni nepotrivite cu rolul lor.* Nenumărate sunt ocaziile, când atât eu cât și ceilalți mitropoliți și episcopi am atras atenția celor competenți asupra acestui rău, care zădărnicește misiunea Bisericii și-i face pe mulți credincioși să-i părăsească pe preoți și să ocolească Biserica și altarul ei, la care slujesc. Chiar și în zilele acestea, când primim adresa, la care ne referim, membri ai guvernului, cu răspundere, folosesc pe preoți pentru sfințire de steaguri și luare de jurăminte, privind gruparea politică respectivă, deși Sf. Sinod în repețite rânduri a dispus «că ritualele bisericești nu se pot folosi pentru acțiuni politice». Aceasta o fac preoții uneori chiar Dumineca, în timpul, când ar trebui să oficieze sfânta liturghie în Biserica lor. Și câți preoți ar îndrăsni să refuze acest serviciu, când îl chiamă nu prefectul, ci chiar un ministru?

Trebue deci să rugăm insistent pe toți capii partidelor noastre politice, cari au preoți în gruparea lor, ca să ne vie în ajutor, oprindu-i dela acțiuni incompatibile cu misiunea lor sacerdotală, de-a activa numai în marginile admise de învățăturile evangheliei lui Hristos. Altcum, îndreptare nu se face.

Noroc, că nu toți preoții s'au lăsat ademeniți de curentul patimilor politice, ci majoritatea lor — în chip lăudabil — își continuă rolul lor istoric, am putea zice providențial, pe care l-a avut în trecutul neamului și pe care sunt hotărîți să-l păstreze și exercite și pe viitor.

7. In asemenea situațiune, interesul Bisericii, deplin congruent cu interesul superior, de Stat, ar fi ca toți preoții până la unul să-și exercite dreptul cetățenesc în cadre, care stau deasupra partidelor politice, neinfluențați de nici un alt interes, decât de idealul suprem al neamului și al țării. Dar — cum în viața democratică de astăzi țara se conduce—cum e firesc—de guverne ieșite din partidele politice —, activitatea politică a clerului, desvoltată izolat și separat, — ușor ar putea da naștere la greșala unui *partid clerical,* necunoscut până acum la noi în viața și tradiția poporului român și a Bisericii sale. La nici un popor ortodox această formație nu s'a ivit. Ea este de proveniență apuseană, străină în ortodoxie. Tocmai aci zace superioritatea Bisericii ortodoxe față de interesele națiunii, din care face parte, că este «una» cu ea la bine și la rău. Iar această greșală ar produce cu siguranță reacțiunea unor eventuale partide anticlericale și antibisericești, ceea ce ar fi în paguba atât a Bisericii cât și a Statului.

8. Deci modesta mea opinie este, că trebue să găsim *o altă soluție* mai corespunzătoare armoniei politice și sociale a poporului român. O astfel de soluție ar fi aceea de până acum, *că preoții au dreptul și libertatea,* — ca cetățeni — *să activeze în acele partide, al căror program corespunde mai bine convingerilor lor, dar se nu mai lase a fi folosiți de politiciani pentru lucruri, cari îi compromit.*

9. Adecă cu adausul, că le este strict oprit a activa în partide, care n'ar fi *monarhice, dinastice, naționale-românești* și de *ordine, sau al căror program și procedură nu ar fi în conformitate cu învățătura Bisericii ortodoxe și cu interesele ei.* In asemenea partide nu pot intra, nici activa.

10. De sine se înțelege, că în această activare politică preotul trebue să țină permanent seamă de misiunea sa profesională, *evitând a depăși marginile principiilor evanghelice,* care trebue să-i fie călăuză în activitatea sa obștească de orice natură. Spre a se menține în aceste cadre, cred necesar, a se norma și următoarele:

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

a) Preoţii nu pot să utilizeze ritualul bisericesc— nici în Biserică, nici afară de Biserică — pentru sfinţiri de insigne ale partidelor, care urmează a fi folosite în luptele politice între ele, căci aceste lupte duc în chip fatal la vărsare de sânge, ceea ce biserica trebue să evite, ba chiar să oprească.

b) De asemenea nu vor lua jurăminte şi nu vor participa la acţiuni, care după natura lor nu se împacă nici cu învăţătura creştină ortodoxă şi nici cu interesele superioare ale Statului.

c) Preotul să se reţină dela orice participare, când luptele politice de partid iau un caracter acut şi *împart pe credincioşi în tabere vrăjmaşe,* având el îndatorirea profesională nu de a provoca, ci de a potoli spiritele agitate şi a fi deasupra tuturor, *arbitrul drept şi necontestat,* care să-i ridice — nu să-i ştirbească — prestigiul în faţa tuturor credincioşilor, cari atât de semnificativ îl numesc «*părinte*».

d) Preotul este însă liber şi chiar dator a sfinţi — în şi afară de Biserică—orice alte insignii, care n'au caracter politic, ca de pildă la asociaţiile de binefacere, culturale, breslele de meseriaşi, societăţile de invalizi, orfani, orbi, văduve, bătrâni şi orice alte instituţii cu astfel de caracter, precum şi orice casă, ai cărei locatari doresc a trăi şi lucra creştineşte în temeiul legii şi a ordinei de Stat.

*

e) Se naşte acum întrebarea: cine este îndreptăţit a pune ordine şi a sancţiona abaterile culpabile dela acţiunile oprite, care au un *caracter politic?* Căci de o parte Biserica n'are nici organe de descoperire imediată a celor culpabili, iar de altă parte nu ştiu, dacă Biserica are juridiceşte căderea a caracteriza esenţa unui delict politic şi deci a-l şi sancţiona, mai ales, că noul cod penal cuprinde dispoziţiuni în această privinţă. Articolul 340 d. e. sună: «orice preot, călugăr sau predicator al unui cult, care *leagă prin jurământ, luat individual sau colectiv,* pe enoriaşi, *să urmeze anumite credinţe politice,* comite delictul de abuz de putere spirituală şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela şase luni la doi ani». Iar regulamentul disciplinar al Bisericii nu cuprinde dispoziţiuni precise în această privinţă. Las, că tot din motive politice i s'au desfiinţat revizorii, adică tocmai procurorii bisericeşti, şi s'au luat consistoriilor spirituale dela eparhii şi modestele diurne de şedinţe, încât ani de zile n'au putut funcţiona.

Deci pare firesc, ca autoritatea de Stat să aplice cu rigoare dispoziţiile noului cod penal, luând în prealabil măsuri prin organele, pe care le are din belşug şi cu pregătire specială pentru descoperirea vinovaţilor de asemenea natură.

f) Sunt apoi preoţi profesori, cari — potrivit organizaţiei de azi a învăţământului teologic — nu cad direct sub jurisdicţiunea disciplinară a Bisericii în ce priveşte activitatea lor în şcoală, iar alţii, cari pot influenţa pe viitorii preoţi şi pe alţi mulţi, cari îşi continuă studiile ca preoţi, sunt *mireni;* şi deci nu cad în nici un chip sub jurisdicţia bisericii. Profesorul Constantinescu-Iaşi dela facultatea teologică din Chişinău — scos acum din învăţământ pentru ideile şi acţiunile lui comuniste — a fost numit împotriva voinţei noastre, exprimată chiar în Senatul ţării.

*

g) Astfel *Biserica nu are nici o vină*—şi *deci nici răspundere* — dacă un profesor propagă dela catedră sau în convenirile — uneori nocturne — cu elevii săi teologi — ură, nesupunere faţă de autorităţi, anarhie, violenţă, chiar crimă, căci acesta este programul comunist. Biserica din vechiul regat nu este stăpână pe pregătirea şi educaţia viitorilor preoţi, căci abia după hirotonire intră, aşa cum sunt — sub conducerea ei.

Toate şcolile teologice stau sub conducerea organelor de Stat, ceea ce mulţi fruntaşi ai vieţii noastre publice nici nu ştiu.

*

h) De sine se înţelege iarăşi, că Biserica noastră şi clerul ei este susceptibil faţă de orice moment, întrelăsare sau fapt, apt a contribui la *slăbirea caracterului românesc, creştinesc şi chiar ortodox al aşezămintelor ţării* şi al tuturor factorilor, care trebue să stee — ca nişte garanţii probate — la temelia organizării sale economice, culturale, etnice, sociale, industriale, şi comerciale etc. Deci nu-i mirare, că şi în sufletul preoţilor se răsfrânge dorinţa vie a poporului în asemenea privinţe, sau chiar ei o stârnesc, ca buni români şi buni creştini — cum trebue să fie preoţii şi cum le cere toată lumea. Dar desigur şi aici acţiunea clerului trebue să păstreze *calmul şi tactul cerut* de misiunea sa evangelică şi sacerdotală, dar să nu piardă demnitatea de apărător al intereselor superioare ale românismului creştin.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Mi-am permis să fac aceste reflexiuni în nădejdea, că Sf. Sinod — în înțelepciunea membrilor săi — va găsi — în cadrul intereselor superioare de Stat — căile și mijloacele, ca nici un preot să nu vie în conflict cu ordinea de Stat acolo, unde ea ar exista, căci — de sigur — nimenea nu-i mai dator a sta și activa și în serviciul ordinei publice, decât preotul, chemat a propovedui *iubire evangelică* și spiritul de ordine în toate manifestațiunile de viață ale poporului nostru.

Iar pe d-l Ministru îl rugăm, să participe la lucrările noastre, spre a contribui la îndreptarea neajunsurilor pe care în generalități le-a semnalat Sf. Sinod, și pe care ar fi bine să ni le comunice aici mai în concret, ca să avem depline orientări, mai ales că — chiar acum când ni se dă asemenea scrisoare, un d. ministru activ adună preoții plaselor, spre a-i sfinți arcașii cu cămăși galbine și a le lua un jurământ politic.

Deschid ședința.

*

D-l Ministru al Cultelor a citit decretul regal de deschidere a Sinodului.

Apoi a evidenţiat că adresa înaintată I. P. S. Patriarh și directivele care stau la baza ei, nu reprezintă numai o idee a Ministerului Cultelor, ci însuși punctul de vedere al guvernului.

Consiliul de miniștri convocat special s'a ocupat de această adresă.

Arată că, aseară, a avut o întrevedere cu d. prim-ministru cu care a stabilit felul în care vede soluționarea acestei probleme.

Nimeni nu s'a gândit să aducă vreo vină Bisericii și autorității bisericești, fiindcă și guvernul și d-sa sunt convinși că Biserica și-a făcut totdeauna datoria.

Arată apoi importanța Bisericii în viața Statului și conchide că în această problemă guvernul nu pleacă dela premiza ca preotul să fie scos, eliminat din viața politică. A precizat acest lucru chiar în răspunsul pe care l-a dat d-lui Goga, la Cameră, zilele trecute.

— Nu ne-am gândit să oprim pe preoți de a-și exercita drepturile politice, ori să delimităm rolul lor în politică.

Acționând în acest domeniu politic, preotul, poate face parte din orice partid, cu excepția acelor partide care sunt autorizate, adică, comunismul. Dar să nu transforme amvonul în tribună electorală.

Altarul să rămână al Bisericii și al Credinței și să nu fie pus în slujba niciunui partid.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

CUVÂNTAREA I. P. SFINŢITULUI PATRIARH MIRON,

ŢINUTĂ LA SENAT IN ZIUA DE 1 MARTIE 1937 LA LEGEA PENTRU ORGANIZAREA MINISTERULUI DE CULTE.

Prezidează d-l Al. Săndulescu.

D-l Al. Săndulescu, vice-preşedinte: Discuţia generală este deschisă. Inalt Prea Sfinţia Sa Patriarhul României are cuvântul.

I. P. S. S. Miron, Patriarhul României: D-le preşedinte, d-lor senatori. Din punct de vedere principial existenţa Ministerului de Culte — ca resort separat şi independent — este bine venită. El corespunde şi intereselor Bisericii. Nu numai pentru Biserica dominantă din Statul român, care este cea ortodoxă română, poate fi de folos, ci şi pentru celelalte culte. Mai ales este necesar şi pentru cultele minoritare, întru cât chestiunea cultelor minoritare are importanţă şi din punct de vedere special politic şi naţional. Prin libertăţile de cult se pot reglementa o mulţime de chestiuni minoritare în mod mulţumitor, asigurându-li-se minorităţilor noastre etnice şi cetăţenilor români de altă limbă, decât cea românească, o cultură spirituală a lor şi o închinare la Dumnezeu în forma, în care confesiunea, legea, credinţa lor o doreşte şi o cere. Iar în ce priveşte Biserica ortodoxă, credinţa majorităţii covârşitoare a cetăţenilor noştri, încă este bun Ministerul Cultelor, întrucât fără sprijinul stăruitor al Statului şi fără un organ special al lui, Biserica noastră ortodoxă va continua să rămână încă multe decenii în situaţia umilitoare, în care, din punctul de vedere al munificienţei şi al ajutorului dela Stat, este şi astăzi, după aproape 20 de ani de existenţă a României întregite, ceea ce o sileşte a sta — şi din alte multe puncte de vedere — şi astăzi înapoia altor culte. Aceasta nu e nici în interesul ţării.

A fost un timp, când Statul român dădea ajutoare din vistieria ţării luate în bugetul Statului, în o astfel de proporţie, că de fiecare suflet ortodox român, dădea 67 de lei, pe când cultul unguresc, numit unitarian, (care are la Cluj un episcop şi, din întâmplare, este singurul episcop unitarian din toată lumea) — avea 167 lei de credincios din vistieria ţării, deci cu 100 lei avea cultul maghiar mai mult decât noi. Eram până şi înapoia mahomedanilor din Dobrogea.

Guvernul Iorga a făcut oarecare proporţionalitate, ca ajutorul dela Stat să se dea cum prescrie legea cultelor, după trei principii: întâiu după numărul sufletelor, al doilea după averea de care însuşi cultul dispune şi al treilea după trebuinţele efective ale bisericii respective. Astfel guvernul Iorga a făcut o oarecare îmbunătăţire. Dar apoi multe iar s'au disproporţionalizat. Unora s'au dat multe milioane pe alte căi. Iară noi — ortodocşii — am fost învinuiţi de unii, că d. e. protopopii noştri şi cei din fruntea Bisericii noastre sunt prea mulţi aderenţi ai unui anume partid. Şi — când a venit alt partid la putere, în loc ca să lovească în ei, au lovit în Biserică şi în interesele vitale ale ei. Astfel a redus numărul protopopilor la 72, adică cu unul mai mult, de câte judeţe sunt. Iar un cult minoritar, de 13 ori mai mic ca la nostru, a rămas cu 81 de protopopi în bugetul ţării. Ulterior s'a făcut o îmbunătăţire, dar nu completă.

Vă întreb eu: dacă aceasta este o chestiune

care corespunde demnităţii celei mai mari Biserici din ţara noastră, sau dacă noi suntem oarecum fermecaţi şi meniţi, să fim veşnic cei din urmă în propria noastră ţară?

Nu vreau să vă vorbesc prea lung, căci aş putea să vă înşir multe nedreptăţi şi disproporţii, de unde să se vadă, că şi astăzi tot mai suntem noi cei din urmă.

Existenţa Ministerului de Culte, ca resort special, — cred că va căuta, cel puţin pentru viitor, ca să schimbe această nedreptate. Şi voi fi cel dintâi, şi ca cetăţean român, şi în calitate de Cap al Bisericii româneşti, ca să zic: tratament binevoitor şi cultelor minoritare; şi nemţilor, şi ungurilor, şi mahomedanilor, şi la oricine este cetăţean loial al ţării noastre, să le dăm cu drag, ce li se cuvine, — noblesse oblige; — să-i legăm şi prin aceasta de ţara noastră şi să-i tratăm cu deplină dreptate. Dar să fie în veci alţii înaintea noastră din toate punctele de vedere, şi noi să fim cei din urmă, şi — la urmă — să veniţi D-vs. sau alţii şi cu drept cuvânt, să mă întrebaţi: «De ce sunt în Biserica ortodoxă, al cărui Cap eşti, atâtea necazuri, atâtea terene înţelenite?» Asta nu se mai poate tolera. Cum să nu fie înţelenite, când eu ca episcop, nu ca Patriarh, am cea mai mare eparhie din ţară, poate şi din lume, cu aproape 3 milioane de credincioşi? Iar în Ardeal sunt 10 eparhii, cu aproape acelaşi număr de 3 milioane de credincioşi. Acele 10 eparhii au 10 organizaţii episcopeşti cu bugete dela Stat, şi cu toată organizarea lor eparhială. Ca să mă înţelegeţi mai bine, adaug: eu conduc aceste 3 milioane, ca episcop, cu 3 referenţi, pe când cele 10 eparhii din Ardeal, au 81 de referenţi. Cum am mai spus şi altă dată: Eu merg la terenele înţelenite cu 3 pluguri, şi ceilalţi ară cu 81 de pluguri. Vă întreb eu, seara, ce vă pot arăta eu ca rezultat, şi ce pot arăta alţii?

Şi atunci, Domnilor, e o inconştienţă, să vină cineva şi să ne impute: dece nu arăm şi noi cu 3 pluguri atât, cât ară ceilalţi cu 81 pluguri, cu ajutor din bugetul Statului?

Tot o asemenea chestiune nedreaptă pentru noi este şi numărul preoţilor, de care dispune Biserica noastră ortodoxă română. Noi avem la peste 13 milioane de credincioşi, ceva peste 7 mii de preoţi. Se vine un preot ortodox la 1700 de suflete. Ungurii unitariani din Ardeal au un preot pentru 630 de suflete. Vasăzică aproape de 3 ori mai mulţi, decât noi. Eu unul, ei 3 preoţi. Deci unde este dreptatea, unde este tratamentul egal, ca Statul să-mi dea mie la 1700 de suflete plată la un singur preot, iar ungurilor unitarieni din Ardeal să le dea 3? Aşa stau lucrurile pe toată linia. Ungurii reformaţi din Ardeal, au un preot la 751 de suflete, eu am la 1700. Deci cam aceeaşi proporţie. Unde e dreptatea? Luteranii din Ardeal au un preot la 914, eu la 1700 — adică 2 la acelaşi număr.

Fraţii greco-catolici stau şi ei binişor. Fiind români şi cetăţeni loiali, eu nu-i învidiez pentru situaţiunea mai favorabilă. Ei au un preot la 889 de suflete. Iar cei din urmă sunt Romano-catolicii din Ardeal; au un preot la 1500 de suflete. Deci stau mai aproape de noi.

D-lor senatori! Făcând calculul, nouă ortodocşilor, ne mai trebuie — ca să fim aproape de ungurii din Ardeal, — încă 7000 de preoţi. Aceste date din 1932 se vor fi schimat foarte puţin în favorul nostru.

In această situaţiune, aflându-ne, poate cineva să considere «abuz de putere», după cum era în proiectul care spre mulţumirea noastră s'a mai îmbunătăţit ceva din partea d-lui ministru, dacă episcopul cu organele sale legale este forţamente silit să dea — la cererea insitentă, vehementă chiar, a poporului, — un preot nou, fie şi acolo, unde necesitatea parohiei noui încă nu s'a putut lua în buget. De sigur, d-l ministru are lăudabila şi buna intenţiune, ca să nu se mai facă preoţi, decât cu ajutorul Statului. E foarte bine şi suntem foarte mulţumitori onoratului nostru guvern, că se sileşte a avea pentru fiecare din preoţii noştri plată dela Stat. Unde-ar fi norocul, să le deie cât de mult. In deosebi suntem foarte mulţumitori actualului ministru, că zilele şi săptămânile trecute a făcut ceea ce n'a făcut aşa repede nimeni altul, recunoscând dintr'o dată peste 600 parohii noui. Ulterior s'au mai luat în buget încă peste 100 cu plată dela Stat şi cu preoţi ortodocşi. Alţii doar în 7-8 ani de zile au făcut aceasta. Dar cu toate acestea, ce departe suntem încă dela adevărata situaţiune, de apropierea proporţională, de minoritarii din Ardeal! Va mai trece mult timp.

Deci chestiunea sporirii continue a preoţilor cu plată sau chiar fără plată dela Stat, este o necesitate de existenţă a Bisericii noastre ortodoxe şi a oricărei Biserici. Vai de Biserica, care numai cu plată dela Stat s'ar putea mişca spre ţelurile sale.

Am spus d-lui ministru în comisiune şi o repet şi aci: Ieri am trimis d-lui ministru al Culte-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

lor rugarea, să ia o parohie nouă în buget; şi nu ştiu, dacă va putea să o mai ia, — după ce — cu bunăvoinţa Ministerului de Finanţe,—a obţinut peste 600 parohii cu plată—şi alte parohii noi. Iată cazul nou.

Aci în Bucureşti, într'o margine a Bucureştilor, este o formaţie nouă de aşezare omenească, un fel de comună sub-urbană, care se numeşte «Parcul Rahova». Acest Parc-Rahova are croit dela Primărie loc de Biserică şi casă parohială; are 1080 de familii, nu de suflete. Vasăzică, nu 400 de familii, cât prescrie legea fundamentală a Bisericii pentru o parohie de oraş şi un preot, ci aproape de 3 ori atâta. Şi anume am luat 700 de familii dela o altă parohie, Lupeasca, care şi ea e abia de câţiva ani înfiinţată; iar 380 de familii le-am rupt dela Bărbătescu-Vechiu. Astfel noua parohie ar avea 3000 de suflete. A fost ulterior luată în buget.

Vedeţi deci, d-lor senatori, când minoritarii unguri au la 600 de suflete un preot plătit de Stat pentru toate cazurile, pot să las eu 3000 de suflete pradă agenţilor de idei comuniste, distructive, antinaţionale sau sectare? Atunci să nu ne mai mirăm de sectele ce se ivesc, dacă lăsăm turma fără păstor.

Şi la Lupeasca, de unde am luat aceste suflete, să nu credeţi, că au rămas mai puţine. La Lupeasca au mai rămas 4.000 de familii! Şi — dacă calculăm cinci suflete de familie, atunci de 5 ori 4.000 sunt 20.000 de suflete, care au, domnule ministru, azi un singur preot! Chiar cu 4 suflete de familie şi încă rămâne de $4 \times 4000 = 16.000$ de suflete, cu un singur preot.

Proiectul acesta de lege, ca orice lege, are intenţiunea şi de a îndrepta abuzurile şi de a le sancţiona. Căci unde sunt oameni — în mod inerent firii omeneşti slabe, acolo se găsesc şi abuzuri. Astfel proiectul acesta în forma sa originală cuprindea în sine oprirea categorică a episcopului de a mai face preoţi, dacă nu au plată dela Stat.

Deci, dacă acest proiect ar fi rămas aşa cum era la început, — mai puteam eu să dau la trei mii de oameni un preot? Dacă o deputaţiune de ţărani sau de burghezi vine la mine şi cere un preot în astfel de condiţii şi le-aş răspunde «nu vă dau», atunci eu nu mai pot să răspund chemării mele şi să satisfac vitalele interese ale Bisericii. Imi descurajez şi deprim turma.

Deci d-l ministru să nu se sperie, dacă se va pomeni mâine-poimâine cu mine sau cu altul, cerându--i să mai iee în buget trei, zece, sau cinsprezece şi multe alte parohii noui; iar pe de altă parte eu nu pot lua în nume de rău nici d-lui Ministru de Culte, nici d-lui Ministru de Finanţe, că ei nu vor putea da imediat ajutorul, care se cere pentru multe noui parohii, ca astfel atât patriarhul cât şi ceilalţi ierarhi, cari constată nedreptăţirea Bisericii sale, să poată fi pe deplin satisfăcuţi, fiindcă şi eu înţeleg, că cea dintâi trebuinţă a zilei de astăzi, este îndeosebi *sănătatea publică şi apărarea naţională.*

De sigur, vor fi şi între noi oameni şi episcopi chiar, cari au făcut abuzuri. Eu sunt cel dintâiu, care să le desaprob şi socotesc, că ar fi bine, să se găsească mijloacele, ca cel ce a făcut asemenea abuzuri sau să fie sancţionat, sau să înceteze abuzul. Insă, ca unul care cunosc necazurile poporului de jos, socot că este abuz numai atunci, când pentru un singur loc s'au făcut în mod nejustificat 7, 8 preoţi. Numai acela este într'adevăr abuz, vrednic de desaprobare.

Domnilor, mai este şi alt necaz în ceea ce priveşte numărul nostru de preoţi.

Take Ionescu, odihnească-l Dumnezeu acolo unde este, între alte lucruri bune a făcut şi legea pentru organizarea Bisericii noastre din 1893. Ea a avut şi multe efecte salutare. In această lege, după împrejurările de atunci, s'a contigentat numărul preoţilor. După o consemnare, care se găseşte la Casa Bisericii, azi la Ministerul Cultelor, unii preoţi, conform legii Take Ionescu, au fost constataţi ca necesari pentru totdeauna; iar o altă categorie de preoţi sunt declaraţi *supranumerari,* adecă toleraţi până mor. Iar după moarte locul lor se închide.

Aceşti preoţi supranumerari funcţionau mai ales la filiale — parohia în dreapta, filiala în altă parte, ca un cătun sau o comună aparte, mai aproape sau mai departe una de alta.

Dela Take Ionescu şi până astăzi — să dăm mulţumită lui Dumnezeu — că poporul românesc spornic fiind — populaţia din filiale s'a mărit aşa de mult, încât în multe părţi a devenit mult mai numeroasă decât cea dela materă.

Bieţii preoţi supranumerari — deoarece de regulă preoţii dela sate au viaţă foarte lungă, (în consemnarea mortalităţii vin întâiu chelnerii şi cei din urmă cu viaţa mai lungă sunt preoţii, nu vlădicii)—abia acum—în timpul din urmă— au murit.

Dacă moare un preot supranumerar, postul lui trebue să se închidă. Ori situaţiunea acum nu mai este aceiaşi ca pe vremea lui Take Ione-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

scu. Cele de. e. 100 de familii de atunci din o filială au devenit astăzi 300 de familii.

Murind preotul, poporul cere insistent alt preot, mai ales, că acolo este Biserică, casă, pământ și de toate, încât poporul nu înțelege să rămâie nici o sărbătoare fără slujbă la Biserică și fără preot la dispoziție, zi și noapte. Cum se cerea pe vremea lui Coșbuc — «Noi vrem pământ», înainte de împroprietărire, așa auziți de sigur azi cei care veniți în contact cu poporul dela țară, «Noi vrem preot». De sigur și d-vs. ați fost asaltați cu asemenea cereri insistente, juste. Și — dacă îi vei zice «Nu vă dau», atunci și ei nici vot nu-ți mai dau. Sunt pretutindenea familii în număr extraordinar. Iată, de ce nu se mai poate menținea idea din legea lui Take Ionescu. Din contră — având acum un Minister special de Culte, se impune necesitatea să se facă, cum spun ardelenii, o arondare nouă a parohiilor, o constatare nouă a împrejurărilor schimbate sub raportul numărului de suflete, ca să vedem și să fim convinși în ce stare suntem astăzi. Aceasta este o trebuință fundamentală pentru desvoltarea viitoare a Bisericii noastre.

Nu închiderea posturilor de preoți supranumerari, ci menținerea postului de preot cere interesul vital al Bisencii, mai ales în zilele de azi în toate cazurile, unde sunt cel puțin 200 familii la sate și 400 la oraș, cum cere și legea fundamentală a Bisericii. Să le facem parohii independente, și — după putințele Onoratului Minister — să li se dea și plată dela Stat.

Altă mizerie, unde și Statul și nu noi Biserica are vină, este următoarea: Imi pare rău, că a plecat domnul ministru Angelescu, care este, din punct de vedere al creerei unui curent care să producă un lucru bun, un adevărat uriaș. I-am mai spus eu altădată, că din câți miniștri am cunoscut eu în viață, — și sunt destul de cărunt acum, ca să fi cunoscut mulți — este singurul, care *«poate tot ce vrea»*. Poate tot ce vrea! A pornit, după întregirea neamului, în mod foarte justificat, sporirea școlilor pe toată linia, și s'au făcut zeci de mii de școli poporale, s'au făcut școli secundare, s'au desvoltat universitățile etc. etc. In acest curent de cultivare în stil larg a masselor poporale, am căzut și noi cu seminariile. Am sporit extraordinar seminariile, și am făcut și o facultate nouă de teologie. La aceste seminarii se primesc o mulțime de tineri. Mă vedeți Mitropolit și Patriarh; dar eu încă nu am primit, de când sunt în Vechiul Regat, nici un singur elev la vreuna din aceste școli, la nici un seminar și la nici o facultate, căci nu am nici o cădere. Primirea în seminarii și în școlile teologice este a onoratului guvern. La seminarii este numită o comisiune de primire, delegată de Ministerul Cultelor, iar la universități, la facultățile de teologie, precum știți, este autonomie și primirea în facultăți se face de organele facultăților în mod autonom. Deci nu avem nici o vină, dacă în aceste școli sunt mulți sau puțini. Când am văzut că sunt prea mulți, am scris — și sunt la Ministerul Cultelor multe memorii de ale mele, rugând Ministerul Cultelor: să dispuie, a nu se mai umplea clasele prime seminariale de un număr prea mare de tineri, pentrucă sunt prea mulți absolvenți și nu avem ce face cu ei. Rezultatul a fost, că Ministeriile competente nu au ținut seama de numărul preoților, de cari noi avem lipsă. Eu, în eparhia mea, anual am în mod normal trebuință de vr'o 40-45 preoți, după statistica ce am făcut-o eu. Cam 40-45 de decese am pe an și deci de tot atâția preoți am nevoie. Sporirea extraordinară a numărului de candidați de preoți a adus cu sine faptul, că avem și noi pe terenul Bisericii ca și în toate ramificațiunile absolvenților dela facultățile de drept, medicină, tehnică, etc., un număr extraordinar de mare de tineri, cu cari nu avem ce face. Făcând statistica în eparhia mea, am constatat, că la 40 de parohii vacante, am 700 de candidați numai în eparhie. Șapte sute de candidați astăzi stau gata și cer numirea de preoți. Cer pâine. Dar ce să fac cu 700, când eu am normal, la an, numai 40 de locuri? La acești 700, să mai adaugă mulți absolvenți și din alte eparhii. Toți roiesc spre București, eparhia mea. Eu aplic anual 40-45 preoți, dar alți 90 noui absolvenți se adaugă la cei 700 — minus 50 numiți, adică se fac iar 650 plus 90 noui=740 candidați.

Anul trecut, în 1936, în nouă luni, pentrucă a intervenit legea pensionării preoților cu 70 ani, eu am avut excepțional de întregit, la mine în eparhie, 150 parohii=117 la locul de pensionari, restul 33 normal. La aceste 150 parohii au candidat 1791.

Și să nu fie cu supărare, domnilor, că în mare parte și d-v., și parlamentarii, cu toți fruntașii politici sunteți vinovați pentru forțarea de hirotoniri într'o oarecare măsură. Iată cum. Ați căzut — după obiceiul țării — în marea epidemie a intervențiilor. Toți candidații au la spate 1-2-3 patroni: miniștri, foști și viitori, prefecți,

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

primari, parlamentari, nași, rude etc. Numai la mine personal, ca arhiepiscop, au venit în cele 9 luni din 1936, două mii și ceva de epistole de intervenţie: pe acesta să-l numești acolo, pe acesta să-l numești dincolo! La referentul meu pentru parohii, au venit mult mai multe epistole de intervenţie. La ceilalţi consilieri eparhiali asemenea.

In aceste nouă luni eu, Patriarhul ţării, n'am fost altceva, decât eroul celei mai jalnice tragedii. Din 20 de audienţe acordate de mine pe o zi, numai două au un rost serios; celelalte 18 n'au fost decât intervenţii dela oameni politici, dela prieteni simpatici, din cari îi văd și aici pe unii, a căror dorinţă aș împlini-o, dacă clientul lor ar fi cel mai bun. Dar, durere, cele mai multe intervenţii sunt cu caracter nelegal, contrar legii și regulamentelor. Vă puteţi acum închipui, în ce situaţie sunt pus eu tocmai de fruntașii vieţii noastre publice, sau chiar de legiuitorii chemaţi tocmai ei a respecta legalitatea.

D-l profesor D. R. Ioaniţescu: Mai mulţi miniștrii au intervenit.

D-l Victor Iamandi, ministrul Cultelor: In materie de intervenţie, cred că d-ta, d-le Ioaniţescu, baţi toate recordurile.

D-l Mircea Cătuneanu: Le are tipărite.

I. P. S. S. Dr. Miron Cristea, Patriarhul României: Vedeţi d-vs. ce supărătoare este chestiunea aceasta pentru toţi cei ce stau în fruntea unei instituţii.

Anul trecut, ieșind din acest Senat, șease colegi simpatici îmi dau șease petiţii cu asemenea intervenţii. Luându-le și cetindu-le, imediat, ce văd? Cea dintâi era nelegală; cea de a doua deasemeni era nelegală; cea de a treia la fel; cea de a patra la fel; cea de a cincea la fel și cea de a șeasea tot la fel, nelegală. Ce însemnează asta? Unde-i respectul legalităţii? Unde-i interesul obștesc, nu clientela politică?

Astfel, în cele 18 audienţe cu asemenea intervenţiuni, ce pătesc eu? Trebuie să repet fiecăruia toţi articlii regulamentelor, a ordinei, a drepturilor celor deplin pregătiţi și tot convoiul argumentelor pentru legalitate, arătându-le: că «ceea ce cer, nu se poate!» Când am terminat cu unul, înșirându-i toate regulamentele, vine altul și de 18 ori în o zi trebuie să le repet aceiași situaţiune. Iţi vine să iai lumea în cap de asemenea inutilă vorbărie și pierdere de vreme. Este un lucru foarte greu.

Revin. Din cei 1791 candidaţi din anul trecut, câţi pot eu să numesc? Am numit 150, la locurile vacante.

Marele număr de candidaţi mai produce și un alt rău. La o vacanţă au candidat 43 inși. Numit a fost unul, licenţiat «summa cum laude» — nota 10. Nenumiţi 42. Aceşti 42, au cel puţin 84 de protectori, cari îi sprijinesc. Eu am numit unul din 43. Stăpânul, nașul său, care-l ocrotește, a rămas mulţumit, că a fost numit «al lui». 42 de inși nemulţumiţi—cu tot cortegiul interesat al nașilor și politicianilor, — au rămas nemulţumiţi, «de marea nedreptate a vlădicului».

Domnilor, omul în râvna lui după pâine, încearcă toate posibilităţile, toate căile, doarădoară va ajunge la o situaţie, căci mulţi din lipsa de vacanţe toată viaţa lor nu «pot» ajunge preoţi. E trist, dar real!

Atât este de dureroasă situaţia multor candidaţi, încât, domnilor, nici nu vă puteţi închipui. Am o scrisoare dela unul, care scrie așa: «Am concurat de 40 de ori și n'am fost numit. Acum mi-am cumpărat revolver; și — dacă nu voi fi numit, — împușc pe cei doi copilași, și pe soţie, și la urmă și pe mine».

Vedeţi situaţia extraordinară, în care se află un Chiriarh azi, nu din vina lui.

In situaţia aceasta stând, unde este inima părintească a Chiriarhului, când ai 1000 de familii, să refuzi a le da preot, fiindcă încă nu-i luat cu plata la Stat?

Repet, suntem foarte mulţumitori, domnului ministru, că a putut lua în bugetul Statului încă peste 600 parohii noui și că faţă de proiectul original, care vi se prezintă, s'au făcut în Comisie, oarecari rectificări. Dar totuși sunt dispoziţii, care aruncă asupra chiriarhilor o lumină nefavorabilă. Economia unei părţi din această lege a fost la început astfel făcută, încât chiriarhii, apar ca un fel de oameni — să mă ertaţi — neserioși, cari ar spori într'un mod injust, vrednic de cea mai mare pedeapsă, numărul preoţilor. Dar, domnilor, eu cunosc în amănunte ţara noastră și pot opina despre noi toţi. Latini, așa cum suntem noi cu mari calităţi etnice, avem și slăbiciunile noastre tot atât de etnice. Dar nu suntem unii mai buni ca ceilalţi. Vorbesc sub raportul activităţii publice. Suntem așa cum spune Eminescu: «Lumea-i cum este și ca dânsa suntem noi» și unii și alţii. Deci nu atribuiţi clerului toate abuzurile faţă de «sfinţii și îngerii» de pe alte terene de activitate publică.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Sunt adeseori împrejurări, care cresc peste capul celui mai corect om. Lucrurile trebuesc judecate cu sânge rece și în ansamblul tuturor elementelor de judecată.

S'a făcut un bun început cu sporirea parohiilor bugetare.

Ar fi bine, ca aceasta să poată continua, încât barem în patru-cinci ani, să ajungem acolo, ca numărul preoților noștri să fie cel puțin la fel cu al Ungurilor. Aceasta, cred eu, domnilor, că este o pretențiune așa de minimalissimă și de arhimodestă a Bisericii noastre cu privire la parohiile din Țara Românească.

Când e vorba de o incorectitudine, de abuzuri pe tema numirilor, apoi să examinăm și alte terene:

Cine e mai vinovat? Să nu fie cu supărare, ce vă spun. Am întâlnit nu de mult pe d-l ministru Bentoiu, un om pe care-l apreciez foarte mult pentru calitățile sale superioare, și—stând de vorbă — îmi spunea, că din nefericire este președinte sau membru în comisiunea dela finanțe, pentru reglementarea numirii funcționarilor publici. Iată ce am aflat mai precis atunci dela d-l Bentoiu, ceea ce — altcum — știam de mult, așa mai vag. Germania, care are vr'o 60-70 milioane locuitori și mai multe instituții publice — ca noi: — are vr'o 285.000 de funcționari. Noi românii, cari suntem nu tocmai 20.000.000, ceva mai puțin, dar să zicem rotund 20 milioane, ar fi natural să avem a treia parte în proporție cu Germania, adică cel mult 100.000. Și știți, câți avem noi? In loc de proporția Germaniei, avem vr'o 365.000 de funcționari, cari din bugetul general al Statului consumă 53 de procente. Și spunea d-l Bentoiu, că alții sunt plătiți de Regiile Autonome, și din alte isvoare, deci nu numai 53%, se consumă anual. Ce înseamnează asta? Necesitate de Stat sau abuz? Și cine este vinovat? Noi, cari am făcut «abuziv» 700-800 preoți, sau — politicianii — cari și-au introdus toată clientela politică, uneori fără nici o pregătire, fără nici o pricepere, în funcții de Stat, la județ și comune? Cari au făcut fără rost 365.000 de funcționari, cari vor slei și mistui puterea de producție a Statului nostru pentru vremuri îndelungate, împiedecând progresul lui atât de dorit în toate privințele?

Iată de ce, domnilor, eu — urmând pilda d-lui Ministru de Culte — din această lege — aș dori, să se găsească o modalitate, ca acolo — unde se fabrică funcționari publici—să fi fost și careva dintre noi, ca cetățean, și vă garantez, că nu s'ar fi sporit cu aprobarea noastră, atâta numărul de aproape 400.000 funcționari în țara noastră. Mai avem și vr'o 361.000 funcționari pensionați, căci unele guverne au pensionat cu duiumul, ca să poată numi alții: «de-ai noștri».

De încheiere doresc dela toți gândul bun de a cruța în această țară pe toată linia și de a da banii ei nu la aderenți politici, pe cari să-i bage în toate resorturile, ci acolo unde trebue, la: Sănătatea publică, la cultură și la armată (Aplauze).

După aceste explicațiuni, cred că ceice ne vor judeca drept vor fi convinși, că nu suntem noi — vlădicii — tocmai așa de răi, precum unii ne-au scos vestea.

Deaceea, rog pe Dumnezeu să ne sporească mijloacele, ca toți împreună, — cu bună voință reciprocă, și cu recunoașterea justelor nevoi ale fiecăruia, — să căutăm, ca situațiunea — unde-i rea astăzi, — s'o facem mâine mai bună, până la deplina satisfacere a tuturor.

Cu aceste observațiuni, eu primesc în general proiectul de lege, cu nădejdea că se vor putea satisface în viitor nevoile Bisericii noastre, ca să devie mâine de fapt dominantă prin superioritatea ei în toate (Aplauze prelungite).

D-l V. Rădulescu-Mehedinți: Nu înțeleg amendamentul așa cum a fost propus:

S'a șters cuvântul «confirmare», și s'a scris «recunoaștere».

D-l V. Iamandi, ministrul Cultelor și Artelor: Este termenul consacrat de legea de organizare bisericească, și cel care se întrebuințează în mod normal în raporturile dintre Ministrul Cultelor și Episcopat.

D-l V. Rădulescu-Mehedinți: Intelesul rămâne acelaș?

D-l V. Iamandi, ministru Cultelor și Artelor: Evident.

D-l V. Rădulescu-Mehedinți: D-v ați spus: «în dreptul său de control intră și aprobarea înființării de noui parohii și comunități religioase»... și d-v ați adăogat: «bugetate», vasăzică, dacă nu sunt bugetare, se pot înființa orice parohii.

D-l V. Iamandi, ministrul Cultelor și Artelor: Se spune mai jos la sancțiuni.

D-l V. Rădulescu-Mehedinți: Iată amendamentul: «Hirotonisirile de preoți făcute fără a li se asigura salarizarea prin bugetul Statului, sau pe altă cale, garantate personal de Chiriarhul respectiv».

Care Chiriarh, și cum poate fi garantată plata netrecută în buget?

D-l V. Iamandi, ministrul Cultelor și Artelor: Sunt unele împrejurări, pe care Episcopul le ia

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

atunci, când poate garanta existenţa unei parohii, în anumite centre, unde se formează comune, unde sunt sectanţi, şi Episcopul respectiv găseşte mijloacele necesare. Ei îşi ia pe răspunderea personală, că se va plăti.

Eu nu pot să împiedic acest lucru. Dacă această răspundere se dovedeşte iluzorie, îl dau în judecată pentru abuz de putere.

I. P. S. Dr. Patriarh Miron Cristea: Să dau o lămurire. Aci în Bucureştii-Noui, d. e., şi dincolo spre Chitila, precum ştiţi, s'au format după război, în grabă, grupări puternice de oameni. Şi atunci eu am făcut acolo două parohii noui, care nu aveau nici Biserică, nici casă parohială, nici nimic. Trebuia să fie acolo preoţi, cari să conducă poporul şi să le facă, precum au şi făcut în mod foarte mulţumitor.

Şi să nu uitaţi domnilor, că preotul este nu un funcţionar, ci un misionar, care — în caz de lipsă — trebuie să ia traista în spate cu o bucată de mălai în ea, şi se duce uneori discret, cu tact şi face misiune creştină, cum au făcut apostolii lui Hristos.

Aşa, am trimis în Bucureştii-Noui doi preoţi. De unde? S'au anunţat ei, unul dela o parohie din judeţul Ilfov, altul de aiurea, unde preoţii aveau plată dela Stat numărată, unde aveau destule pogoane de pământ. Au stat în Bucureştii-Noui fără plată dela Stat o mulţime de vreme, până i-au reclamat credincioşii din vechiul loc.

La urmă, când parohiile s'au organizat, şi cele strict necesare s'au făcut, le-am pus alternativa: ori să se ducă îndărăt, ori să steie aci. Atunci mi-au dat declaraţiuni în scris; că nu se mai duc la comună şi rămân aci fără plată şi fără pământ, fiindcă veniturile de aci sunt mult mai mari ca la comună şi o duc bine, mulţumiţi. Vedeţi, sunt cazuri şi de acestea multe. De sigur şi preoţi de aceştia încă cer şi zic «ne trebue plată şi dela Stat». Untul la plăcintă nu strică, evident; dar ei au o existenţă deocamdată asigurată acolo. Astfel de preoţi pot sta acolo şi fără plată dela Stat, până când acesta va avea mijloace şi pentru plată.

D-l V. Iamandi, ministrul Cultelor şi Artelor: Inalt Prea Sfinţite, nu vreau să vă contrazic, dar iată ce se întâmplă: se angajează la început să stea fără plată şi peste o lună vine la Minister şi cere să-i plătim leafă, fiindcă angajamentele care se iau sunt iluzorii, de aceea am spus: să-şi ia angajamentul personal Episcopul, că-l va plăti. Eu cât voi fi la acest departament şi vor veni la mine preoţi să spună: am fost numit cu garanţia Episcopului ca să fiu plătit, şi nu m'a plătit, eu am să aplic legea cu toate rigorile ei şi ca să fim înţeleşi, Inalt Prea Sfinţitul a dat o soluţiune şi mai corectă, a spus să stabilim în lege că va plăti Vlădica respectiv cu leafa lui, dar nu pot pune aceasta în lege.

D-l V. Rădulescu-Mehedinţi: Domnilor, excepţiunea dată este clară, dar după explicaţia I. P. Sfinţitului rezultă altfel.

I. P. S. S. Patriarhul Dr. Miron Cristea: Domnilor, să fim clari. Dela Hristos încoace nu s'a condiţionat existenţa unui preot de nici o plată dela stat; Sf. Scriptură, chiar zice: «cel ce slujeşte la altar, dela altar să se hrănească». Biserica română a avut zile de glorie şi atunci chiar, când n'a avut nici o plată. Dela Hristos preoţii noştri n'au avut nici o plată până la legea Take Ionescu.

Deci, domnilor senatori, nu plata dela Stat este condiţiunea vitală — sine qua non — pentru existenţa Bisericii ci pentru lăţirea credinţei ei şi întemeierea de comunităţi bisericeşti.

De sigur e bună plata dela Stat. O doresc şi eu; o am şi eu. Ea uşurează munca preoţească, dându-i mijloace mai sigure pentru ea. Dară — dacă Statul nu-ţi dă, că nu are, nu poate, sau «Doamne fereşte» vr'odată nu vrea: — atunci ce-i de făcut? Să închidă, să lichideze Biserica, misiunea sa? Nu, căci plata dela Stat nu-i condiţia, fără de care nu poate exista preot şi misiune evanghelică creştină. Biserica din Franţa, de ex., — după ce i s'au secularizat averile — şi nu ştim ce poate va fi vr'odată şi la noi —, nu a disperat; din contra şi de atunci încoace Biserica romano-catolică din Franţa a avut zile de glorie. A fost activă.

Ce au făcut preoţii? Ca să-şi asigure existenţa, s'au făcut meşteşugari: ciobotari, tâmplari, şi au lucrat cum au putut, ca să-şi asigure traiul de toate zilele. Iar credincioşii — văzând că nu au plată, credincioşii s'au dus la preoţii lor, i-au ajutat cu comande şi alte lucrări, încât au biruit grija zilnică. Din preoţii noştri câţi nu fac agricultură cu averea lor sau a soţiilor?

Despre acest principiu creştin, esenţial vreau eu să vorbesc d-lui ministru şi d-v. Preoţii vor plată. Foarte bine. Să li se dea, unde numai se poate. Dar numai unde este plată dela Stat, numai acolo este îndreptăţită Biserica? Nu. Eu am fost nu preot, ci chiar episcop în Caransebeş. Nu am avut plată dela Stat, nici un ban; şi nici din vr'un fond sigur. Ceilalţi episcopi au avut.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Statul mi-a fost și personal dușman. Și atunci, cu ce am putut să trăesc?

Preoții mei în număr de 400, văzând că nu pot fi fără episcop, au susținut ei cu mici taxe personale anuale pe episcopul lor. Cel mai sărac plătea 2 și jumătate coroane, alții 4-5-6-7 coroane, unul singur era, care-mi dădea 43 de coroane. Și așa adunam dela preoții mei cam 6000 coroane la an.

Fiindcă cu 6000 de Coroane un episcop nu poate trăi, au venit și parohiile și au dat cam aceeași taxă, ca și preoții. Se adunau la an și de aci vr'o 6000 Coroane. Vasăzică eu am trăit dela parohii și preoții mei cu 12.000 de coroane la an. Am trăit extraordinar de modest, dar cu demnitate, încât mi-a trecut vestea și peste Carpați. Ce ar fi făcut Românii din Banat după principiul acesta, dacă nu era plată dela Stat? Biserica să nu fie îndreptățită să aibă preoți — necum episcopi? Ar fi trebuit să dispărem ca Biserică dela Caransebeș. Câte interese și naționale am fi pierdut?

Asta este situația! Unde e necesar, să dai poporului preot; unde nu-i justificat aceasta, unde e abuz vădit din interese ce nu-s de aprobat, acolo trebue sancțiune, fie și a lua episcopului plata pe un timp.

D-l Victor Iamandi, ministrul Cultelor și Artelor: Aveți dreptate, Inalt Prea Sfințite, dar pentru vremea când vă găseați atunci, căci alt rol are Biserica română astăzi într'un stat liber, care se confundă cu Biserica și cu scopurile ei și cu esența lor sufletească.

I. P. S. S. Dr. Miron Cristea, Patriarhul României: Dacă d-ta nu vei avea putința să dai tuturor preoților plată dela Stat la o parohie, sau la o grupare suficientă ce nu-i permis a o neglija, aceasta nu este permis a împiedica Biserica și pe conducătorii ei, dela salvarea intereselor ei, oricâte pedepse li s'ar da și ori câte sancțiuni i-ar amenința. Numai abuzul cer eu să fie sancționat.

De încheiere merită amintit faptul inexplicabil, că același Minister, care declară prin lege chiar «abuz de putere» faptul, când un episcop ortodox român sfințește un preot nou la oricât de multe familii, chiar și peste 1000, ca să nu le lase fără păstor, ca pe o turmă expusă tuturor lipsurilor: — în același Minister s'au dat — precum știm toți—liber drept de predicare și propagandă la peste 300 pseudo-preoți și agenți sectari, cari cutrieră cu bilet oficial comunele și propagă veninul internațional și interconfesional-sectar — și acolo, unde nu există nici un suflet sectar. Dumnezeu va ști, ce motive superioare de Stat cer acest părintesc tratament, față de biserica țării, pe care la toate ocaziile în ditirambe o glorifică toți?

CUVÂNTAREA I. P. SFINŢITULUI PATRIARH MIRON
LA SENAT IN CHESTIA INZESTRĂRII ONOR. MÂNĂSTIRI CU 17 MII Ha. PĂDURE ŞI 1000 Ha. PĂMÂNT ARĂTOR, DIN 2 MARTIE 1937.

I. P. S. S. Patriarhul Dr. Miron Cristea: Domnule președinte, domnilor senatori. Legea, pe care ați binevoit s'o votați, cuprinde în adevăr un frumos câștig nu numai material, ci — prin el — și moral, pentru sfânta noastră Biserică în general și pentru așezămintele mânăstirești îndeosebi. De aceea eu — ca Cap al acelei Biserici —, mă simt în cazul acesta prea plăcut îndatorat, să mulțumesc tuturor factorilor, cari au contribuit la înfăptuirea acestei dorințe vechi a Sfintei noastre Biserici.

Inainte de toate, nu fac o indiscreție, când spun, că însuși M. S. Regele — de câte ori și-a exprimat dorința îndreptățită, ca și viața mânăstirilor noastre să devie mai vie și să încerce a reînvia vechia lor glorie de odinioară — a aflat că-i necesar, să se pună la îndemâna mânăstirilor și oarecari mijloace, căci — cu mâinile legate și fără mijloace și cele mai admirabile gânduri nu se pot înfăptui.

Deci mă simt îndatorat față de M. Sa Regele cu adânci sentimente de lealitate, și cu mulțămită și pentru ajutorul dat în chestia aceasta. In rândul al doilea îndrept mulțămitele mele către Domnul Prim Ministru Tătărăscu, capul actualului guvern, care în cei doi ani din urmă —de câte ori m'am întâlnit și am vorbit cu el,— simțea o nerăbdare, ca negreșit, în sesiunea aceasta, dorința și a lui de a se înzestra mânăstirile cu însemnate bunătăți productive de venituri, să se realizeze.

In al treilea rând sunt dator cu aceeași mulțămită și recunoștință și domnului Ministru de Culte actual, care — inspirat de aceste gânduri și convins de necesitatea lor, nu le-a lăsat să fie, cum zice Eminescu: «Multe flori sânt, dar pu-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

ține produc roade, se scutură multe moarte, fără roadă». D-l ministru a prins ideea și a realizat-o. Vă mulțumesc în fine și dvs., care cu votul atât de frumos și unanim ați aprobat acest proiect de lege. Mânăstirile noastre, după cum cu toții știți, mai ales cei ce sunteți din vechiul regat, au fost instituții vrednice de toată lauda. Nu este nimic în vechiul regat din punct de vedere al vieții sufletești chiar a întregului neam, care să nu-și aibă obârșia în viața noastră mânăstirească. Ceea ce a fost, trebue să reînvieze din nou, atât sub raportul duhovnicesc, cultural, de binefacere, cât și sub raportul artistic. Chiar astăzi, de câte ori vine un străin în țara noastră, ce putem să-i arătăm? Il ducem pe la mânăstiri, căci acolo se găsesc urmele glorioase, chiar și în cele artistice, vrednice de văzut. Până și ruinele au glas de vorbit în această privință.

De sigur e foarte frumos, lăudabil să afli în mânăstiri slujbe alese, pline de evlavie și misticism, firi de ascetism, de meditații pioase în retragere, și tot felul de abnegații pentru mântuirea sufletească a călugărului. Dar — pe lângă asta — mânăstirile trebue să susţină și să practice și tot felul de așezăminte *pentru binele obştesc* din ţinutul, în care se află sau chiar pentru întreaga țară. Mă bucur, că în lege s'au pus — cum am cerut și eu în memoriile mele către Ministerul Cultelor — ca din venitul acestor hectare să se susție, atât în mânăstirile cu bărbați cât și în cele de maici, școli, cum e Liceul monahal dela Cernica, Gimnaziul de maici și Orfelinatul «Acoperământul Maicii Domnului» dela Bistrița, şcoala dela Mânăstirea Neamțu, Tipografia, cum e la Cernica, Şcoala pentru surori de caritate, cum e cea de curând înființată cu surori mai ales dela Mânăstirea Țigănești, orfelinate, ateliere de artă, sculptură, pictură, argintărie, școală de misionari, azil de bătrâni, școala de cântăreți bisericești, cum e la Mânăstirea Negru Vodă. Şcoale de bucate pentru fete de țărani, cari nu se știu hrăni nici când au din ce, nu știu face pâine de grâu și cad în pelagră; ateliere de odăjdii bisericești, de ustensilii bibisericești, de covoare, lucruri de mână și de tot felul ce poate fi compatibil pentru deviza călugărească: Ora et labora, precum — pe toate le înșiră § 87 din statutul legii de organizare a Bisericii noastre.

Eu mai am o singură dorință: ca terenul șes al vieții mânăstirești, care azi tare cu greu se poate muia de ape binefăcătoare și roditoare, în urma vremurilor neprielnice, egoiste, materialiste de azi, să se schimbe și prefacă în unul mai favorabil. Să dea Dumnezeu să se schimbe, căci în puterea lui este aceasta. Curentele de astăzi, care străbat lumea de-alungul și dealatul, nu sunt prielnice unor asemenea îndeletniciri ideale, cum se cultivă și se practică și ar trebui să fie în sfintele noastre mânăstiri. Astăzi toată lumea râvnește după bunuri materiale și după o repede îmbogățire, chiar necinstită, spre a-și îndeplini niște îndeletniciri cu caracter trecător, lumesc, uneori chiar josnice. De aceea eu rog pe Dumnezeu, ca să lumineze pe acei fii ai neamului nostru, cari au îndeletniciri duhovnicești mai pronunțate decât alții, cari au aplecări spre viață călugărească, de retragere și reculegere, și pe aceia să-i îndrepteze în măsură mai mare spre mânăstirile noastre fie de bărbați, fie de femei, ca astfel — dacă nu astăzi, cel puțin mâine — să avem elemente mai destoinice, cu munca cărora să putem da dovezi, că am fost vrednici de această lăudabilă și deocamdată foarte mulțămitoare munificiență, pe care înaltul nostru guvern ne-o pune la dispoziție, acordând în folosul mânăstirilor 17, ba chiar 18 mii de hectare, 17 mii pădure și una mie cultivabil. Adevărat, că — dacă ne gândim, că numai mânăstirea Neamțul a avut înainte de secularizare 350.000 hectare, din acest punct de vedere unora poate apărea disparent de mic acest număr de hectare, care se dau. Se zice, că la secularizare s'ar fi luat 20 milioane Ha. pământ. Dar, domnilor, Bisericii nu-i este permis să aibă de țintă o îmbogățire mai mare, de cât sunt trebuințele sale, pentru scopul misionar, sfânt, evanghelic ce îl are de îndeplinit. Ținta principală a Bisericii nu este acumularea de averi, ca scop, ci numai adunarea de mijloace pentru scopurile sale superioare, pentru ca să poată îndeplini cu efect cele indicate de mine mai sus. Cu puterile călugărești de azi și cele 18 mii Ha. pot fi de bun folos.

Pentru acestea și cele 18.000 Ha. sunt un început foarte mulțămitor. Și — dacă Dumnezeu îmi va mai da încă ani, aș fi foarte satisfăcut sufletește, să pot contribui și eu personal, prin fapte evanghelice, de cultură, binefacere și de milă creștinească, samaritană și prin lucrări artistice, izvorîte din aceste mânăstri înzestrate, — pentru a răsplăti darul, pe care ni-l face acum înaltul guvern. (Aplauze prelungite).

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

REGULAMENTUL

CORURILOR BISERICEŞTI DIN EPARHIA SF. MITROPOLII A UNGRO-VLAHIEI ARHIEPISCOPIA BUCUREŞTILOR.

Pentru buna funcţionare a corurilor bisericeşti din Arhiepiscopia Bucureştilor, Mitropolia Ungro-Vlahiei, s'a întocmit următorul Regulament:

Art. 1. — Corurile vor fi sau mixte (bărbaţi şi femei) sau numai bărbăteşti, voci egale şi cor la unison (adică o singură voce).

Art. 2. — Nu se va înfiinţa nici un cor, dacă nu se va putea asigura plata pe cel puţin un an a personalului coral, compus din cel puţin 12 persoane.

Art. 3. — Activitatea lor va începe la 1 Septemvrie şi se va continua până la 30 Iunie inclusiv, cu o vacanţă de două luni: 1 Iulie-- Sept., cu obligaţia ca la bisericile, care au hramuri în vacanţă, corurile să fie obligate să cânte.

Art. 4. — Bisericile vor înfiinţa coruri numai după ce vor obţine autorizaţiune specială din partea Secţiei Culturale a Consiliului Arhiepiscopesc.

Dirijorii

Art. 5. — Dirijorii vor fi aleşi pe bază de concurs, publicat în «Apostolul», de către Consiliul Parohial şi cu aprobarea Chiriarhului. Candidaţii trebuie să aibă autorizaţiune specială ca să funcţioneze ca dirijori, din partea Secţiunii Culturale a Consiliului Eparhial. Această autorizaţie (diplomă) se va da de către o comisiune compusă din referentul Secţiei Culturale, Inspectorul corurilor şi Rectorul Academiei de Muzică Religioasă.

Art. 6. — Dirijorii vor fi aleşi dintre absolvenţii Academiei de muzică bisericească (Secţia dirijori de cor) sau ai conservatorului de muzică, cei dintâi fiind preferaţi. Cei cu conservator de muzică vor trebui să-şi însuşiască şi cunoştinţele speciale asupra oficiilor religioase, la care corul este chemat a colabora. In lipsa persoanelor cu studii vor putea fi admişi şi alte persoane cu aptitudini de dirijori, preferindu-se studenţii Academiei de muzică şi Conservator şi cântăreţii bisericeşti.

Art. 7. — Dirijorii vor fi creştini ortodocşi, de naţionalitate română şi cu bună reputaţie morală.

Art. 8. — La început vor fi numiţi provizoriu şi se vor putea definitiva după o funcţionare de un an de zile la aceiaşi Biserică, pe baza unei inspecţiuni speciale ce i se va face de către inspectorul corurilor.

Art. 9. — Sunt datori să instruiască cât mai bine şi mai temeinic elementele care alcătuiesc corul, după repertoriul aprobat de către autorităţile superioare bisericeşti. Vor observa ca buna disciplină şi buna rânduială şi moralitatea să domnească atât la repetiţii cât şi la execuţiunile din Biserică.

Art. 10. — Este strict interzis să se cânte în corurile bisericeşti cântări neadmise de Chiriar-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

hie. Dirijorii contravenienți vor fi demiși din slujba lor.

Art. 11. — Vor recruta și recomanda pe coriștii cari au autorizație de a cânta în corurile bisericești în conformitate cu art. 15 și următoare.

Art. 12. — Vor ține un registru de prezență, după care se vor întocmi statele lunare trecând și absențele sau întârzierele; și un registru tablou, conform modelului, din care va da un exemplar parohului, care îl va completa, de câte ori nevoia va cere; făcând mutațiile care intervin ulterior, iar altul îl va da Inspectoratului.

Art. 13. — Nu vor putea trece la altă Biserică decât cu învoirea autorității superioare bisericești, sesizată de Inspectorat și de paroh. Când capătă învoirea să plece, dirijorul va avea un certificat dat de paroh și vizat de inspectorul corurilor, de modul cum s'a purtat pe timpul funcționării.

Art. 14. — Pentru abateri disciplinare, dirijorii de coruri bisericești vor suferi următoarele sancțiuni, în urma anchetei făcută de comisia Consiliului Arhiepiscopesc: *a)* Avertisment; *b)* Amendarea cu oprirea salariului până la 30 zile într'un an; *c)* supendare pe un timp limitat și *d)* suspendare definitivă cu luarea dreptului de a mai funcționa.

Această din urmă sancțiune va fi aplicată numai în cazurile absolut grave și când îndreptare nu se mai poate vedea.

Coriștii

Art. 15. — Coriștii vor fi aleși și numiți cu recomandarea dirijorului, numai dintre cei cari au autorizație să cânte în coruri bisericești. Numirea se va face de către parohul respectiv sau Eforie, acolo unde este cazul. Copiii vor avea și consimțământul părinților, iar elevii vor avea în plus și pe cel al directorului școlii. In coruri vor putea fi primite și elementele care fac ucenicie, însă acestea fără plată.

Art. 16. — Pentru alegerea și selecționarea celor cari voesc să aibă dreptul de a cânta în corurile bisericești, pe lângă Sf. Mitropolie, se institue o comisiune compusă din Consilierul Cultural, Rectorul Academiei de Muzică Bisericească și Inspectorul corurilor, cari vor examina pe toți cei ce vor să devină coriști autorizați, eliberându-le un carnet cu fotografie, în care se vor indica pe lângă datele personale și rubrici pentru angajamente și mutări.

Art. 17. — Coriștii vor fi români de religie creștină ortodoxă și de o moralitate probată.

Art. 18. — Ei vor asista regulat în mod obligatoriu la repetițiile fixate la începutul anului și la cele care li se vor anunța din timp de către dirijor, precum și la execuțiunile ce vor avea loc în toate duminicile și sărbătorile de peste an, la orele indicate.

Art. 19. — Intârzierile repetate fără învoire dela repetiții sau execuții, vor atrage după ele cenzurarea plății, iar lipsurile totale neanunțate, chiar excluderea.

Art. 20. — Un corist nu poate să se angajeze într'alt cor, decât dacă a anunțat cu o lună înainte pe dirijorul corului dela care pleacă, dirijorii fiind obligați a nu primi niciun corist fără autorizațiune de plecare din vechiul cor. Va putea pleca imediat numai în cazuri de forță majoră și atunci va fi nevoit să restitue leafa pe o lună. In cazul când nu se va supune va fi urmărit și i se va lua și carnetul de corist.

Art. 21. — In cazurile de conflict, neachitare de salarii, insultă, etc., parohul va raporta protopopului, care împreună cu inspectorul corurilor vor ancheta cazul. La bisericile cu eforie, conflictul se va aplana prin Eforie, protopop și Inspectorul corurilor.

Art. 22. — Coriștii vor fi plătiți conform statelor nominale, întocmite de dirijori și contrasemnate de parohi. Plata coriștilor se va face de către epitropii sau de casierii instituțiilor respective. Plăți făcute global nu sunt admise.

Controlul

Art. 23. — Controlul în Capitală se va face de către un inspector designat de către Arhiepiscopie dintre profesorii școlilor speciale superioare de muzică. Controlul se va putea face și de către inspectorii autorităților de Stat și Comunale, cari acordă subvenții pentru susținerea corurilor bisericești. Orașele și protopopiatele care au coruri, cu aprobarea Arhiepiscopiei, își vor alege câte un inspector dintre profesorii de muzică diriginți de cor.

Art. 24. — Inspectorul corurilor va comunica repertoriul coral religios aprobat de comisiunea Sf. Sinod, în urma referatelor Academiei de muzică religioasă.

Va face inspecțiunile de definitivare a dirijolor de cor.

Va lua toate măsurile dictate de împrejurări, pentru buna funcționare a corurilor bisericești.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Va inspecta activitatea corurilor.

Va cerceta cazurile de reclamații.

Va dispune facerea repetițiilor în vederea solemnităților naționale (ziua eroilor), etc.

Va face rapoarte de felul cum funcționează corurile, iar la sfârșitul anului va face un raport general cu propuneri.

Va distribui dirijorilor de coruri materialul coral religios aprobat și le va da îndrumările necesare.

Recomandări

Art. 25. — La facerea bugetelor primăriilor va asista și consilierul referent cultural, inspectorul corurilor, împreună cu protopopul circumscripției respective, pentru a obține subvenționarea corurilor și repartizarea justă a subvențiilor.

Art. 26. — Concertele religioase ce se dau de diferite biserici se vor putea executa numai cu aprobarea autorității bisericești și în urma avizului Inspectoratului corurilor.

Art. 27. — Epitropiile vor prevedea o sumă în buget pentru repertoriul corului, care se va completa de către dirijori cu fiecare lucrare nouă aprobată de către Chiriarhie, rămânând proprietatea Bisericii.

Art. 28. — Bisericile cu fonduri proprii se vor supune prezentului regulament. Corurile funebrale care iau parte la înmormântări încă se vor supune acestui regulament.

Art. 29.. — Preoții vor putea face servicii numai cu coruri autorizate, iar cei cari vor călca această dispozițiune vor fi pedepsiți pe cale disciplinară.

Dispoziții tranzitorii

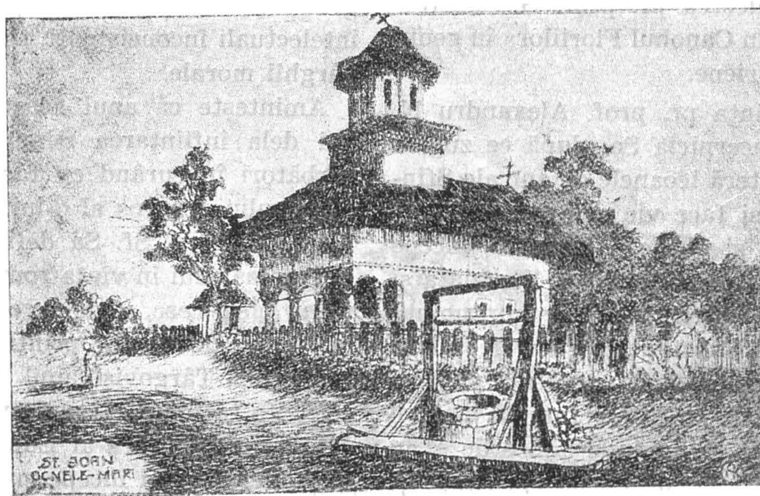
Art. 30. — Actualii dirijori de coruri sunt obligați să obțină autorizațiunea prevăzută în art. 4 și 5.

Coriștii corurilor actuale sunt obligați să se conformeze dispozițiunilor prevăzute în art. 13 și următoarele obținând carnete de coriști.

Pentru obținerea autorizațiunilor și carnetelor, se dă termen de șase luni dela data punerii în aplicare a prezentului regulament.

Arhiepiscop și Mitropolit, MIRON Patriarh.

Cons. Referent, *Pr. M. Bulacu.*

Biserica Sf. Ioan din Ocnele-Mari.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

SERBAREA PATRONULUI SEMINARULUI CENTRAL

Seminarul Central, instituție de largi și bogate tradiții culturale, și-a serbat patronul: Sfinții Trei Ierarhi, cu o deosebită strălucire. Dela ora 8 dim., până la 11, s'a oficat serviciul religios în capela seminarului, cu hramul Sfinții Trei Ierarhi, slujindu-se liturghia Sf. Ioan Gură de Aur și Polihronul, de către preoții: Ic. Gr. Costea, pr. Nicon Popescu, pr. Traian Vintilescu și diaconii: Marius Constantinescu, dela Biserica Amzei și St. Pistol, dela Seminarul Central, în frunte cu P. S. Arhiereu Irineu Târgovișteanul. Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul seminarului sub conducerea d-lui pedagog Ștefan Mălușel. Predica zilei a fost rostită de elevul Năstase Teodor din clasa VIII-a.

Partea a doua a programului s'a desfășurat în sala de festivități a Seminarului.

Corul, sub conducerea pr. prof. Gr. Costea, execută «Oda I-a din Canonul Floriilor» în genul compozițiilor macariene.

Urmează conferința pr. prof. Alexandru N. Constantinescu. Cucernicia Sa, după ce zugrăvește cu mână meșteră icoanele de aur ale Sfinților Trei Ierarhi și face vie sub ochii auditorilor epoca de aur și glorie a Bisericii, începe să desprindă câteva idei luminoase din viața și opera sfinților sărbătoriți. Ceea ce împrumută conferinței pr. Al. Constantinescu o deosebită importanță și greutate, sunt sugestiile pe care le scoate din operile Sfinților Ierarhi pentru tineretul actual, cât și luminile aduse de ei în deslegarea unor dificile probleme spirituale și sociale, care-și păstrează în pofida veacurilor, o permanentă și proaspătă actualitate.

Corul execută imnul calofonic «Cine se va sui». Elevul Dimescu Th. din cl. VII-a recită poezia «Iisus din copilărie» de V. Voiculescu.

Urmează apoi cuvântarea părintelui P. Partenie, directorul Seminarului Central și secretar general în Ministerul Cultelor. Sf. Sa mulțumește domnului ministru al Educației Naționale, dr. C. Angelescu, pentru participarea la serbarea patronală a celei mai de seamă dintre instituțiile clericale. Subliniază apoi legătura strânsă dintre Stat și Biserică prin influența continuă a spiritului Bisericii în viața națională și socială. Afirmă preponderența elementului educativ asupra celui intelectual în formația tinerelor generații, aplaudând inovația d-lui dr. C. Angelescu de a schimba numele ministerului Instrucției Publice în cel al Educației Naționale. Biserica și viața românească au nevoe mai degrabă de caractere tari și formate, decât de intelectuali inconsistenți, timorați și fără solide pârghii morale.

Amintește că anul acesta se împlinesc 100 ani dela înființarea Seminarului, care se va sărbători în curând cu fastul cuvenit, datorit sprijinului generos al d-lui dr. C. Angelescu.

In încheiere, Sf. Sa definește rolul deosebit al Seminarului în viața românească, atât pe tărîmul bisericesc, unde a rodit până acum strălucite fețe de ierarhi, printre care și P. S. arhiereu Irineu Târgovișteanul — de față, cât și pe celelalte tărîmuri de activitate socială.

Domnul ministru al Educației Naționale, dr. C. Angelescu, își începe cuvântarea mulțumind pentru cuvintele ce i-au fost rostite. Precizează și d-sa rolul seminarului în ansamblul celorlalte instituții de cultură românească, având cuvinte

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

juste pentru realizările lui în trecut, începuturile prezente şi nădejdile viitoare. Adresează cuvinte de frumoasă şi înţeleaptă povaţă tinerilor seminarişti. Termină făgăduind un ajutor şi sprijin permanent seminarului, cât şi clerului în genere, nedreptăţit prin actualele legi de salarizare, după care face apologia credinţei ortodoxe, pavăză tare în vremuri de restrişte, îndreptar şi lumină vie pentru vremurile ce vor veni.

După plecarea d-lui dr. C. Angelescu, călduros aclamat, continuă programul artistic.

Urmează corul religios «E ziua Domnului». Elevul Coca D. din cl. VIII-a citeşte două fragmente din omiliile Sf. Ioan Gură de Aur şi Vasile cel Mare. In prima omilie «Beţia şi lăcomia», Sf. Ioan Hrisostomul zugrăveşte cu măestria-i cunoscută aceste două blamabile vitii şi după ce mustră pe cei cari le cad victime, le pune în faţă, drept pilde vrednice de imitat, cele două virtuţi corespunzătoare, cumpătarea şi milostenia creştină.

In cea de-a doua, «Despre invidie», Sf. Vasile cel Mare, cu severitatea monahală ce-l caracterizează, zugrăveşte până în amănunte patima invidiei, mustră şi înfierează pe invidioşi, aducându-le ca îmbărbătare şi îndemn pildele frumoase ale dragostei creştine.

Urmează concertul religios de Vorobchievici, brodat pe textul psalm 120-133. Ultimele două coruri au fost executate sub conducerea d-lui Prof. Maxim Vasiliu. După aceasta, elevul Anania Valeriu din cl. IV-a citeşte un fragment din poezia Sf. Grigorie de Nazianz: «Despre nimicnicia omului exterior», tradus de d. Gheorghe Tilea, pedagog la Seminarul Central şi Doctorand în Teologie.

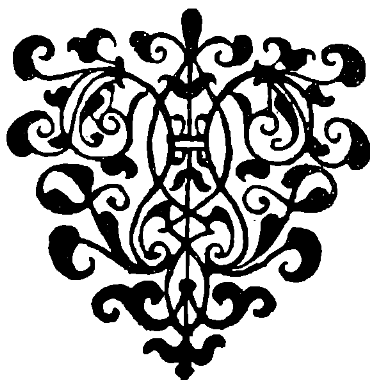
Poezia Sf. Grigore, tradusă şi versificată sprinten, uimeşte, mai ales pe cei ce nu se prea avântă pe meleagurile patristice, printr'o minunată frăgezime de imagini şi subtilă sensibilitate faţă de natură. Cel puţin atâta ne oferă fragmentul de faţă. Sf. Grigore de Nazianz este mai presus de aceasta, un neîntrecut analist şi un meşter zugrav al frământărilor sufleteşti, lăuntrice. Credem că nu lipsesc, în lumea tineretului nostru teologic, energiile şi talentele care să scoată la lumină, din apele adânci ale neştiinţii, mărgăritarele de mare preţ şi aurul vechiu şi greu al poemelor Sf. Grigore de Nazianz.

După lectură, d. Prof. Maxim Vasiliu, solist prim al corului Carmen, cântă câteva bucăţi româneşti, viu aplaudat. Orchestra elevilor, sub conducerea d-lui Prof. T. Caracostea, execută câteva bucăţi de muzică instrumentală, cu multă sârguinţă şi îngrijire.

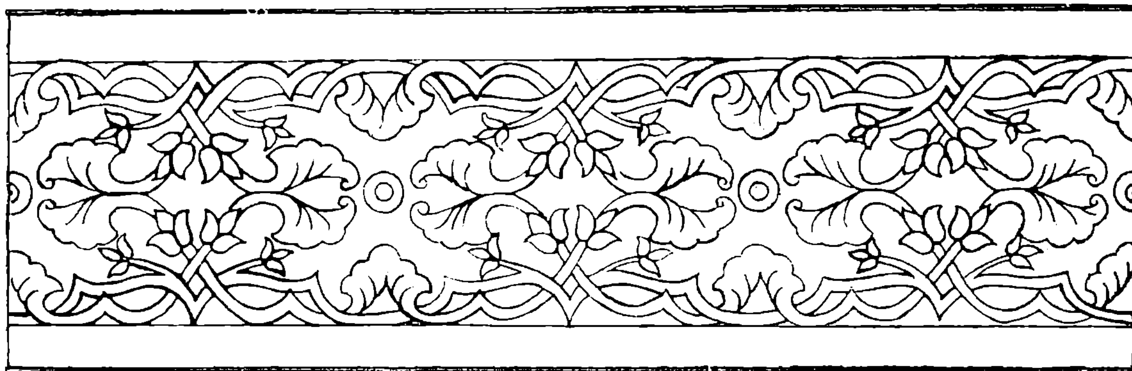
După terminarea programului artistic ia cuvântul P. S. Arhiereu Irineu Târgovişteanul, fost elev şi profesor al Seminarului Central. P. S. Sa face să strălucească iarăşi vii şi pilduitoare icoanele luminoase ale Sfinţilor Trei Ierarhi, împărtăşind o sumă de preţioase sfaturi, cărturăreşti şi morale — tinerilor seminarişti.

La sfârşit Părintele P. Partenie mulţumeşte asistenţei pentru entuziasta participare, apoi profesorilor şi elevilor cari s'au străduit pentru reuşita serbării, după care corul intonează imnul arhieresc: «Pre Stăpânul şi Arhiereul nostru». Asistenţii iau parte la agapa tradiţională, servită în cancelaria Seminarului.

HORIA NIŢULESCU

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

ACONFESIONALISM ŞI COMUNISM

Intre multele mijloace de propagandă ale comunismului este și aconfesionalismul.

Astfel sub numele de aconfesionalism, apare în toată goliciunea lui comunismul cras.

Este atât de cunoscut că, în Rusia sovietică de azi, pentru a se ajunge unde s'a ajuns, scopul prim al criminalilor făuritori, a fost alungarea oricărei credinți religioase.

Și dacă s'a ajuns aci este datorită faptului că s'a recurs la toate înșelăciunile și procedeele cele mai criminale, pentru a deruta orice credință pașnică din mândrul imperiu al țarilor.

Și dacă la început au fost masacrați atâția ierarhi și au fost aruncate în aer atâtea sf. lăcașuri — comori neprețuite de artă — apoi nici astăzi nu este sfârșit calvarul «Bisericii», căci pe lângă procedeele criminale, care răsar de ici și de colo, cu toată oprimarea ce există, apoi este bine cunoscut că multe milioane de ruble și chiar miliarde, merg mereu la întreținerea unei anulări religioase.

Au constatat comuniștii că atâta timp cât orice credință religioasă este nulă, pot ei să huzurească în pace pe spinarea nenorocitei plebe proletare.

Și pentrucă și în țara noastră sunt mulți cari oftează adânc după fericirea de peste Nistru, și cari primesc milioane spre a ne ferici și pe noi cum au fericit ei falnicul imperiu rusesc, aceștia, pe lângă că știu mijloacele confraților lor dela răsărit, dar la noi în actuala stare de lucruri, nu ar putea activa, decât sub firmă falsă, spre a acoperi adevăratul scop.

Una din firmele comuniste este și «aconfesionalismul».

Prin aconfesionalism oricine înțelege că este vorba de nici o confesie, de nici un cult, și anume că persoana, care făcând cerere de retragere dintr'unul din cultele istorice: ortodox, catolic, musulman, rămâne în afară de orice credință religioasă.

Chiar aceasta a fost și intenția legiuitorului când a admis și a consemnat în legea cultelor— că cineva retrăgându-se dintr'un cult, nu este obligat a se înscrie în altul ci poate rămâne — aconfesional.

Dar aconfesionalismul român nu se prezintă așa.

Origina sa este direct de peste Nistru.

Dupăce s'a înfiripat sporadic în mai multe centre mari unde, mai mult sau mai puțin, a activat sau nu a putut să activeze din cauza organelor administrative și supraveghetorilor ordinei publice, «insecta a dibuit cu antenele-i roșii» mediul cel mai prielnic și mai puțin supraveghiat, «mediul rural».

Și dacă țăranul român, în majoritatea cazurilor, altă dată s'a arătat refractar multor inovațiuni, astăzi în mediul searbăd al valurilor, și sub vitregia vremurilor de criză, hrănite: când de secetă, când de piatră, când de producția depreciată prin cartelul angrosiștilor, ușor poate să cadă în mrejile «mercenarilor», cari sunt bine împănați de «vampirii» Moscovei.

In mediul rural doi factori sunt cari dau directive intelectuale, necăjiților de țărani. Preotul și învățătorul.

Dar pentrucă primul e tocmai străjerul credinții, al doilea a fost dintru început obiectivul acestora.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Către învățător și-au îndreptat privirile acești vrăjmași ai noștri.

Și-au dat seama canaliile moscovite că, de îndată ce vor putea câștiga pe învățătorul unei școli, întreg tineretul unui sat le este în mână. Mai mult sau mai puțin greu le-a fost lor în realizarea acestui scop.

Astăzi când tinerii învățători, sunt așa de prost retribuiți și când Statul după instrucțiunea ce le-a dat în școală, nu se mai interesează de nicio nevoe a lor — chiar dacă o cer cu insistență, necum de o credință religioasă, care să concorde cu cea a copiilor, își închipue oricine, cât de multă perseverență pun aceștia, pentru a câștiga pe tinerii învățători.

Și au început să reușească!

Ici și colo se găsesc tineri învățători cari în dragostea de «Soviet» detestă pe rând, toată așezarea Statului român.

Nu de mult am avut prilejul să constat, cum un învățător din cele mai neaoșe plaiuri românești din Muscel, a venit în vacanță la părinți cu «fumuri comuniste».

Dar aceasta nu e nimic pe lângă cei câștigați — «cu firmă înscrisă» (de aconfesionalism) — cari zi și noapte primesc scrisori închise «doldura» de imprimate, și pachete grele cu broșuri aconfesionale»!!???

Și pentru a da și exemple de realitatea celor de mai sus, voi arăta un singur caz din multele, ce cunosc.

In satul Schitu-Golești din Muscel sunt doi învățători aconfesionali, cari în timp de un an regulat au ținut adunări cu sătenii — le-a împărțit gratuit mulțime de broșuri, au făcut «zizanie» în tot județul.

La școală se poartă astfel: Nu au făcut rugăciune cu copiii, n'au luat parte cu copiii la nici una din sărbătorile religioase ori naționale, — când noi am făcut *«Tedeum» pentru M. S. Regele — și evenimentele istorice.* Au învățat pe copii să fugă dela ora de religie, să-și bată joc de credința ortodoxă zicând că atunci când își fac sf. cruce, se apără de muște sau «vezi să nu-ți scoți ochii». Socotesc că s'a ajuns prea departe cu toleranța religioasă! Trebue să ne trezim căci altfel se va aprinde și la noi «pârjolul» ca în Spania.

Biserica trebue să ceară Ministerului Instrucțiunii, învățători cari să nu-și bată joc de credința ortodoxă — *ci învățători cari s'o respecte, s'o urmeze, s'o trăiască cu copiii.*

Permite Ministerul Instrucțiunii învățători aconfesionali în școlile rurale!! Să știe că seamănă vânt, și semănătorii vântului, nu peste multă vreme vor secera furtună...

Pr. Anastase Bucur-Muscel

✠ MOARTEA PREOTULUI ATANASIE STOICESCU DIN PAROHIA Colceag-Prahova

In ziua de 2 Martie 1937, a încetat din viață, după o boală venită ca din senin, și care l-a secerat fulgerător în 36 ore, — tânărul preot Atanasie Stoicescu din parohia Colceag.

Născut în anul 1909 și hirotonit în anul 1930, era în etate abia de 28 ani și având numai 6 ani de preoție. Exact ca și tatăl său preotul Pârvu Stoicescu, care a încetat în floarea vârstei și în cei mai viguroși ani ai slujbei de păstor duhovnicesc.

Studiile și le-a făcut cu multă sârguință, cu enorme greutăți și cu sacrificiul, dus până la extrem de văduva sa mamă, rămasă cu o casă de copii, ale cărei lacrimi nu s'au putut svânta o clipă de pe veșnic îngrijorata sa față.

In anul 1930 a fost hirotonit pe seama parohiei Verbila, în care și-a câștigat cele dintâi experiențe în lucrarea de păstor și îndrumător al parohiei sale. In cei doi ani și jumătate, cât a funcționat aci, și-a câștigat iubirea și încrederea deplină a credincioșilor săi, și-a asigurat colaborarea autorităților culturale și administrative din sat, atrăgând în acelaș timp atențiunea autorităților sale bisericești, care l-au remarcat între colegii săi, ca pe un preot distins și cum zice Apostolul Pavel: «băgător de seamă de darul, care era întru el».

In anul 1933, din cauza greutăților, pe care le prezenta pentru ființa lui firavă, parohia Verbila, a fost transferat, la cerere, în parohia Colceag, de care și-a legat cele mai frumoase iluzii ale vieții sale, închinată exclusiv și cu tot devotamentul Bisericii sale și poporului său.

Temperament vioi și entuziast, luptător conștiincios pentru ideia creștină și națională, a lucrat în noua sa parohie cu râvnă de apostol și cu spirit de misionar.

La început «omul cel nou», la un moment dat,

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Pr. Atanasie Stoicescu fost paroh la parohia Colceag Jud. Prahova și decedat în ziua de 2 Martie 1937.

a trezit o oarecare nedumerire în rândurile enoriașilor săi, dar treptat-treptat a atras pe toți către dâra de lumină, pe care o împrăștia, și oile au început să cunoască glasul păstorului.

In Duminici și sărbători, tânăr și bătrân, bărbat și femee, alerga la Biserică, care se umplea de lume.

Alerga aci, ca să audă slujba frumoasă a preotului stăpân pe o voce puternică, și plăcută, precum și cuvântul de învățătură creștină, care era spus cu convingere și vervă.

Alerga aci și pentru plăcerea de a cânta în comun, căci pr. Atanasie Stoicescu învățase și îndemnase, ca «toată suflarea să laude pe Domnul».

Cu câtă bucurie aștepta sosirea verii, pe când mă poftea, cu toată stăruința, ca să asist la Sf. Liturghie în Biserica din Colceag, spre a mă convinge personal de rezultatele ostenelelor lui.

Dorul nestăpânit de a vedea Biserica progresând cât mai mult, îl făcea pe pr. At. Stoicescu să stăruiască în ședințele intime ale cercului său pastoral, asupra problemelor de pastorație modernă, făcând propuneri, uneori irealizabile, dar care dovedeau dorința nestăpânită de progres.

Felul lui de a se manifesta ca preot, totdeauna demn, sincer și desinteresat, i-au câștigat iubirea, încrederea și respectul unanim al poporului, autorităților și colegilor.

Moartea i-a venit fără de veste, lăsând regrete unanime, dar mai ales lăsând, în cumplită durere și în totală lipsă de mijloace de trai, o tânără soție și o mică copilă de 4 ani.

Inmormântarea i s'a făcut de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Protopop *Vincențiu Pop*.

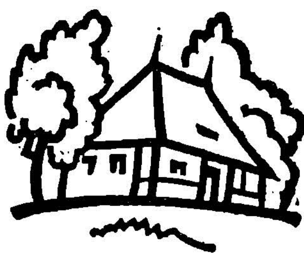
Un mare cortegiu funebru, format din poporul din Colceag și satele vecine, a străbătut câmpul dintre parohia Colceag și parohia Fulga-de-Jos, unde a avut loc slujba înmormântării și unde este și cavoul familiar.

Au ținut cuvântări în Com. Colceag, în fața Bisericii, a școlii și a primăriei, preotul președinte de cerc Const. Dumitru-Magula, învățătorii D. Minescu și V. Tacu și notarul pensionar At. Dumitrescu.

In Biserica din Fulga a vorbit P. C. Protopop Vincențiu Pop, arătând meritele defunctului și exprimându-i recunoștința din partea autorității bisericești, iar învățătorul P. Cristea a lăudat activitatea defunctului, desfășurată ca paroh în Verbila.

La mormânt a vorbit profesorul D. Coman în numele tineretului din parohia Colceag.

Dumnezeu să-i facă parte de fericire veșnică în împărăția Sa.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

CRONICA INTERNA

MISIONARE

Vizita misionară a P. S. Vicar Irineu, la Târgovişte.

P. S. Arhiereu Irineu Mihălcescu, vicar al sf. Patriarhii, însoţit de păr. consilier Mihail Bulacu, a făcut, Duminecă 28 Martie cor. o vizită misionară la Târgovişte. Dimineaţa, P. S. Sa a slujit sf. Liturghie la „Mitropolie", înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi. La utrenie au cântat membrii asociaţiei cântăreţilor din oraş, iar la Liturghie corul catedralei.

După otpust a vorbit păr. protoiereu *Alex. Popescu-Hăbeni*, salutând prezenţa P. S. vicar Irineu în oraşul tradiţiei religioase, cu cele mai vechi urme de creştinism şi patriotism, Târgoviştea. A elogiat meritele cărturarului vicar, cu titlu de Târgovişteanul şi l-a rugat să vină cât mai des în oraşul al cărui cetăţean de onoare se poate socoti. Aceasta spre întărirea credinţei şi înălţarea Bisericii.

D. Nicu Dobreanu, ajutor de primar a spus că Biserica a format în toate timpurile pârghia de rezistenţă a neamului.

Cu credinţă în Dumnezeu şi cu crucea în frunte am biruit întotdeauna.

Ziua aceasta de misionarism, de cimentare a credinţei în Creator, devine prin prezenţa ilustrului reprezentant al Bisericii noastre şi mai strălucitoare.

In numele primăriei oraşului Târgovişte şi al consiliului comunal, vă prezint cel mai respectuos omagiu, şi rugăm pe Cel atotputernic să vă dea sănătate şi întru toate bună sporire!

D. Alex. Vasilescu, preşed. asoc. profesorilor, a adus salutul în numele asociaţiei, reliefând necesitatea întăririi legăturilor dintre şcoală şi Biserică.

D. Iancu Anastasescu, duputat eparhial, a spus că este acum un moment foarte bine venit, să luăm pildă de credinţă şi de convingere în credinţă, dela strălucitul nostru oaspete şi stăpân sufletesc.

P. S. Sa, dacă la o vârstă atât de matură a îmbrăcat haina preoţească şi apoi rasa monahală, a făcut-o din profundă convingere în credinţa noastră creştină ortodoxă.

Este cazul deci să avem un moment de reculegere şi să ne verificăm sufletele noastre spre a vedea dacă suntem destul de pătrunşi de adevărul şi puterea credinţei noastre.

D-ra *Kerciu*, din partea Soc. ortodoxe a femeilor române, a adus omagiu P. S. Irineu-Târgovişteanul, stăruind asupra rolului pe care-l are Biserica în viaţa neamului şi relevând ataşamentul femeii române faţă de Biserică.

Cuvântul P. S. Irineu-Târgovişteanul.

Răspunzând, P. S. Irineu şi-a exprimat adânca bucurie că, în noua sa calitate de vicar al sf. Patriarhii, venind pentru prima dată în oraşul al cărui nume-l poartă acum — Târgovişteanul, vede atâta lume venită întru întâmpinarea sa. Face istoricul cetăţii Târgoviştea, citând numele mitropoliţilor şi-al voevozilor ce au strălucit prin fapte creştineşti şi patriotice în acest vechiu aşezământ domnesc şi religios şi-şi arată convingerea că prin aceasta se face început de nouă viaţă spirituală aci.

Adresându-se, apoi, elevilor şi elevelor şcolilor din oraş, adunaţi în faţa Bisericii, P. S. Irineu îi îndeamnă să nu uite ziua de azi, ci să-şi amintească în toată viaţa lor că ea face legătură sărbătorească între trecutul glorios al Târgoviştei şi viitorul frumos, pe care, cetăţenii de mâine, şcolarii de azi, îl vor trăi, în spirit şi în faptă creştineşte şi româneşte.

Asistenţa a pornit, după aceea, în procesiune la vechea Biserică a Curţii Domneşti, în frunte cu arhiereul, preoţii şi un grup de

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

călugăriţe dela Mânăstirea Viforîta. La Curtea Domnească P. S. Irineu a adus omagiu M. S. Regelui Carol II-lea, continuatorul marilor voevozi cărturari de odinioară şi I. P. S. Patriarh Miron, care prin organizarea acestor vizite misionare reînvie tradiţia marilor ierarhi de odinioară.

La liceul profesional de fete, P. S. Vicar a fost întâmpinat de d-na directoare *Elena Ionescu-Grindeauu*, care, salutând venirea P. S. Sale în această şcoală, a spus că e timpul ca educaţia tineretului şcolar să fie susţinută şi îndrumată ca să poată da roade cât mai frumoase şi folositoare. Convinsă că şcoala a fost şi va fi susţinătoarea şi propovăduitoarea credinţei în sufletele tinere, Biserica a fost şi va fi acea care va binecuvânta şi va susţine sforţările şcoalei, pentru a putea plămădi elemente folositoare familiei, patriei şi neamului românesc, vă rugăm P. S. Stăpâne să binecuvântaţi această şcoală.

Tot Duminică dimineaţa păr. prof. Mihail Bulacu a slujit, în sobor, la Biserica Sf. Nicolae-Androneşti.

După Liturghie, sf. sa a vorbit tineretului şcolar, care umplea Biserica, arătând, cu date şi nume din istoria neamului, cum evanghelia a fost axa centrală a vieţii sufleteşti a neamului, asigurându-i sănătatea şi tăria morală, spre a rezista tuturor grelelor încercări prin care a trecut. Insuş oraşul Târgovişte, vechea reşedinţă domnească şi mitropolitană a ţării româneşti, ne-a oferit importante documente istorice, de rolul pe care l-a avut Biserica strămoşească în adâncirea Evangheliei în sufletul poporului românesc. Face apel la tineretul şcolar spre a iubi, adânci şi urma credinţa strămoşească, fiindcă astfel poate să-şi primească tăria morală a vieţii.

*

După amiază a fost o festivitate religioasă, la „Sala de arme“.

Corul soc. „Cântarea României“ a executat frumos un program de cântece religioase sub conducerea d-lui Rusu.

P. S. Irineu-Târgovişteanu a ţinut, apoi, o documentată conferinţă, ascultată cu atenţie de lumea care umplea sala, tratând despre „Poezia şi poeţii noştri religioşi“.

Inaltul ierarh a fost viu aplaudat de asistenţă şi felicitat de notabilităţile oraşului, în frunte cu primarul, d. G. Pârvulescu, d. procuror Alex. Popescu etc.

Sărbătoarea a fost încheiată de corul „Mitropoliei“, condus de păr. diacon Clement Popescu, care a executat, cu multă claritate şi preciziune, frumoase bucăţi religioase.

Festivitatea s'a încheiat la ora 7 seara.

ACTIVITATEA MISIONARĂ IN PROTOPOPOPIATUL CIRC. I PLOEŞTI

Parohia Suburbană „Strejnic“ Prahova.

In cuprinsul Protoieriei Circ. I Ploeşti din îndemnul harnicului *Părinte Protoiereu, Aurel Popescu* se lucrează mult şi cu rezultate frumoase pe terenul moral religios. Sunt cunoscute şi de aceea nu trebuesc spuse de noi aci. A trebuit numai să se înceapă postul cel mare ca această activitate misionară să se deslănţuie pe tot cuprinsul acestei Protoierii. De la mic până la mare, credincioşii cu preotul lor, strânşi în asociaţii, lucrează neîncetat şi putem spune că aci în această Protoierie suntem ca într'un şantier. Iată de exemplu unul din multele ce s'au făcut.

In parohia suburbană „Strejnic“-Prahova, situată la 3 km. de oraşul Ploeşti, lucrează cu multă tragere de inimă Preotul Ştefan Roşulescu împreună cu credincioşii. A reuşit cu prisosinţă să strângă în jurul Bisericii pe toţi creştinii, punându-i la lucru. Astfel în prima Duminică din post, 21 Martie 1937, Părintele Protoiereu Aurel Popescu a deschis în Biserica satului ciclul de conferinţe religioase organizate aci de preotul paroh. De dimineaţă s'a oficiat Serviciul Divin la care poporul a dat răspunsurile. La orele 3½ după amiază, când era anunţată conferinţa de deschidere a Părintelui Protoiereu, biserica satului mare devenise neîncăpătoare. Copii, fete, femei, bătrâni, veniseră să soarbă cuvintele convingătoare şi creştineşti ale Părintelui Protoiereu care brodau cuvântarea sa. Era o adevărată minune ce se săvârşea să vezi stând poporul până şi în curtea Bisericii pe iarbă, venit să audă vorbindu-se despre post.

Venind Părintele Protoiereu, poporul l-a primit cu cântarea *„Azi e zi mare, e sărbă-*

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Sfinţirea religioasă în parohia Strejnic-Prahova.

toare“, ca apoi tot poporul să cânte liniştit; evlavios *„Cu noi este Dumnezeu*“. S'a observat că poporul cântă liniştit şi ordonat.

Apoi *Părintele Protoiereu Aurel Popescu* vorbeşte creştinilor adunaţi despre *„Postul care se începe*“, arătând documentat credincioşilor cum trebue înţeles postul de creştini. Apoi a arătat în cuvinte calde că o datorie de căpetenie a fiecărui creştin este de a-şi mărturisi păcatele spovedindu-se şi împărtăşindu-se cu Sfintele Taine. Poporul a ascultat cu foarte multă atenţie cuvântarea Părintelui Protoiereu, frumoasă şi împodobită cu exemple convingătoare.

Poporul a intonat frumos cântarea *„Slăvit să fie Domnul*“, cântată cu destulă măestrie.

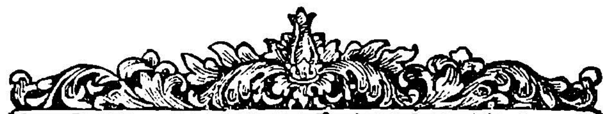
Preotul Paroh Ştefan I. Roşulescu, răspunzând, face în faţa celor prezenţi un raport de toată activitatea săvârşită cu credincioşii, arătând marea demonstraţie religioasă cu poporul pe stradă, apoi alte două deplasări cu un număr de peste 150 credincioşi în satele „Apostol“ şi Târgşorul Nou, săvârşind aci o frumoasă activitate.

La sfârşit mulţumeşte Părintelui Protoiereu că a venit în mijlocul nostru dându-ne îndrumare de viaţă creştină, după cari poporul intonează *„Tatăl Nostru*“.

Frumoase clipe ne-a prilejuit Părintele Protoiereu, care fără oboseală vine acolo unde este cerut, depunând suflet şi muncă, sârguitor, alături de oricine care munceşte în ogorul Domnului.

Poporul apoi a făcut o caldă manifestaţie împreună cu preotul lor, Părintelui Protoiereu rugându-l ca şi până acum să mai vină în mijlocul lor.

S. R.

CATEHETICE - MISIONARE

ŞCOALA DE CATEHIZARE PENTRU ADULŢI

Şcoalele de catehizaţie din Protopopiatul I. Tg. Măgurele, au luat naştere din nevoia imperioasă ce s'a simţit, în urma luptei misionare ce s'a dus şi se duce în acest ţinut.

In parohiile unde a început lupta misionară s'au ridicat creştini dornici de a cunoaşte Sf. Scriptură. Lăsaţi în voia lor, citesc Sf. Scriptură fără să o înţeleagă şi sunt supuşi rătăcirii.

Membrilor din asociaţia «Oastea Domnului» prin aceste şcoale li se găseşte o bună ocupaţie pentru iarnă şi li se canalizează dragostea lor de a cunoaşte principiile călăuzitoare ale învăţăturii noastre ortodoxe, pregătindu-i în sensul de a fi ajutători ai preotului în lupta contra sectanţilor.

Cei ce au urmat aceste cursuri devenind cunoscători ai temeiurilor credinţei noastre, formează garda de luptă ce înconjoară pe preot şi biserică.

Căci preotul singur nu poate face faţă luptei ce se duce de sectanţi în aceste locuri. Propaganda sectantă se face pretutindeni: la moară, la răspântii, la arături. Pentru a răspunde, trebue nu un luptător, ci zeci de luptători.

Ca titlu de experienţă, s'au înfiinţat 6 şcoale, în următoarele centre sectante:

Traianu, Băduleasa, Dracea, Furculeşti, Belitori şi Crângeni.

Cursurile au ţinut dela 15 Noembrie până la 10 Martie de două ori pe săptămână, Marţia şi Joia, conform unui program întocmit de Protopopie.

Programul a cuprins:

a) Elemente de introducere în Vechiul şi Noul Testament.

b) Elemente de istorie bisericească Universală.

c) Sf. Tradiţie.

d) Sf. Taine.

e) Chestiuni contraversate de sectanţi.

Fiecare şcoală a fost înzestrată spre folosul cursiştilor cu:

Biblii, tractate de istorie universală şi de combaterea sectelor, carnete de notiţe etc.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Școala de catehizație cu centrul în parohia Crânjeni Teleorman. Conducătorul șc. Preot Șt. Dumitrescu.

Preoților conducători li se pun la dispoziție manualele necesare. Se simte mult lipsa unui tratat elementar de «introducere în cărțile V. Testament».

Cursurile s'au ținut absolut regulat și au fost frecventate de următorii elevi:

Școalele din centrele: Traian, 56 elevi; Dracea, 25 elevi; Furculești, 24 elevi; Băduleasa, 27 elevi; Crângeni, 52 elevi și Belitori, 24 elevi.

Toți elevii au fost oameni în vârstă de la 18 ani în sus. Majoritatea între 20-35 ani: plugari, tineri premilitari, învățători și chiar sectanți au luat parte la aceste cursuri.

Aceste școli au răspuns unei mari nevoi, simțită și în sufletul celor mai buni enoriași ai noștri.

Ei au cunoscut temeiurile credinței noastre și au văzut falșitatea învățăturilor sectante. Luptă astăzi cu entuziasm pentru apărarea Sf. noastre Biserici.

Cu lacrămi în ochi au mulțumit preoților conducători de munca ce au pus în luminarea sufletelor lor.

Sectanții astăzi ocolesc pe acești cursiști și nu-i mai invită ca înainte la casele lor de adunare, din contră prezența lor produce panică și sunt rugați «în numele Domnului» să plece.

Conducătorul școlii din centrul Traian, unul din cei mai buni misionari, raportează Protopopiatului respectiv:

«Sunt convins că Dumnezeu V'a îndemnat de ați creiat astfel de focare pentru luminarea creștinilor. Căci saltă inima în mine când mă văd înconjurat de 50-60 de creștini, iar eu cu sf. carte în mână, sădesc în inimile lor adevărurile sfinte ce în prezent sunt părăsite sau falș interpretate.

Văd timpurile apostolice, când sfinții părinți strângeau în jurul lor pe copii născuți prin botez și îi învăța și îndemna arătându-le adevărurile dreptei credințe. Ce s'a început să nu se oprească, să meargă înainte lărgindu-se câmpul de muncă. Observ mare dragoste între creștini. Să folosim această dragoste, să le dăm ce au pierdut, ca să fim vrednici de numele de păstori».

Conducători ai școlilor au fost aleși preoți vrednici și buni cunoscători în Sf. Scriptură versați în lupta contra sectanților.

Aceștia sunt:

Pr. Stan Bunea și pr. Băluță Dumitrescu la centrul Traian.

Pr. C. Nițescu și pr. Nicolae Popescu la centrul Dracea.

Pr. St. Mitroi și pr. I. Tuinea la centrul Furculești.

Pr. Dobre Mangâru și pr. Th. Ghinea la centrul Băduleasa.

Pr. Ștefan Dumitrescu la centrul Băcălești.

Acestor conducători li se cuvine toată lauda și toate mulțumirile, pentru încordata și greaua muncă ce a depus. Pe ploi și viscole, n'au dat înapoi dela împlinirea datoriei. Biserica noastră se poate făli cu asemenea preoți.

Dumnezeu să le răsplătească munca.

Desigur că mari merite are P. C. pr. protopop Metodie Popescu, inițiatorul acestor școli și îndemnătorul zi de zi, la această nouă și frumoasă muncă, — căruia se cuvine toată recunoștința localnicilor și aprecierea Sfintei Chiriarhii.

Școlile de catehizație au format tăria Bisericii în primele secole și ele trebuesc adaptate la posibilitățile noastre actuale, în greutatea și lipsa satelor noastre.

Biserica noastră nu trebue să le uite, ci să le folosească în aceste grele împrejurări prin care trecem.

CULTURALE

Cuvântul de binecuvântare al I. P. S. Patriarh pentru „Enciclopedia României"

Aflând despre pregătirile pentru redactarea și apariția operei «Enciclopedia României» în condițiuni științifice și tehnice superioare, m'am bucurat mult, mai ales că știm cu toți, cât de

departe stăm de progresul, ce l-au făcut alte popoare și pe acest tărâm. Numele sutelor de colaboratori: profesori,—între cari atâția savanți—apoi distinși literați, tehnicieni, economiști, etc., sunt o sigură garanție pentru valoarea acestei lucrări, mai presus de modestele începuturi și mișcări dela noi de până acum în această privință. Iar progresul tehnicei tipograficești din ultima vreme ne întărește nădejdea, că și din acest punct de vedere această lucrare va fi la înălțimea artei.

Dar eu apreciez nu numai faptul, că un număr atât de mare de scriitori, cu o valoare documentată de lucrările lor de până acum, ne vor da însemnate mici monografii și articole concise despre munca răsleață a atâtor fii vrednici ai poporului românesc «sub aspectele lui atât de variate și bogate», ci mai ales consider sinteza lor și înfățișarea lor într'un întreg, care să ne fie oglinda vie a vieții poporului român.

Privirea generală asupra acestui întreg ne va umple sufletul de mulțumire, căci intuiția asupra modestelor începuturi și asupra rezultatelor ultime, în multe privințe reprezentând evoluții de uimitoare progrese, ne va insufla încredere, curaj și un potențat îndemn pentru munca din viitor, cum zice Sf. Scriptură: «cu puteri înoite, ca ale vulturului». Iar de altă parte—privind în această oglindă de viață socială — fiecare muncitor intelectual — își va vedea mai clar poziția sa, rostul său și valoarea sa în mașinăria complexă a activității sociale din țara sa, și tuturor le va întări cunoștiința îndatoririlor cetățenești de a-și pune mintea, talentul și toate puterile în slujba supremei virtuți și ținte cetățenești: propășirea neamului și a patriei. Iară pentru cetitori, și îndeosebi pentru tineret, va fi o operă unică de educație, în duh românesc, creștin și economic pentru binele obștesc.

De aceea din toată inima binecuvintez pe toți inițiatorii și colaboratorii acestei opere naționale, dorindu-le să o ducă cât mai curând la bun sfârșit.

București. Mărțișor 1937.
MIRON Patriarhul României.

CERCURI PASTORALE

Ședințele cercurilor: Pastoral „Fierbinți" și Cultural „Ștefan cel Mare" ținute în parohia Fierbinți-Vlașca

Cununia religioasă a 30 de concubini.

Potrivit înțelegerii stabilite din timp între cei doi președinți ai cercurilor de mai sus, s'au ținut ambele ședințe în luna Ianuarie a. c., în parohia Fierbinți.

Serviciul religios s'a oficiat de soborul preoțesc cu mult fast. Psalmii s'au cetit de elevii din clasa IV primară, iar Simbolul credinții s'a rostit cu o frumoasă dicțiune de Fierbințeanu Aurelia, elevă în clasa III.

Răspunsurile s'au dat de corul învățătorilor cercului cultural. Doamna preoteasă Elena Iliescu, secondată de d-șoara învățătoare Eugenia preot Minculescu au executat cu multă artă: «Pre Tine Te lăudăm și Tatăl Nostru».

Predica s'a rostit de pr. Ilie Diaconescu, tratând, în legătură cu evenimentul zilei, despre: «Taina Nunții» combătând concubinajul.

La ora 10½ a. m., întreaga asistență iese în curtea Bisericii, unde soborul preoțesc oficiază cununia religioasă a celor 30 de concubini.

Profund impresionantă a fost ocolirea a 80 de persoane cu brazi, frumos împodobiți de beteală, miri și mirese încoronați asemenea unor regi și regine, cu strălucitoare cununii, pe care razele aurii ale soarelui reflectau flori de lumini, trimise din înălțimea senină a cerului.

Par'că întreaga natură lua parte cu bucurie la această înălțătoare solemnitate, căci un soare cald, primăvăratec, cu un cer senin, constituia cel mai frumos cadou de nuntă oferit celor ce s'au hotărît să pășească pe căile luminei.

«*Răsăritul este numele Lui*»... intonau puternicele glasuri ale preoților, unite cu ale învățătorilor, cântăreților și, apoi, în mod spontan, cu ale întregului popor, făcând a se înțelege acum, mai bine ca oricând înțelesul mistic al

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

cuvitelor apostolice: «*Taina aceasta mare este!*»

După cununie, d-l D. Bălan, învățător-Șelaru, luând cuvântul, laudă frumoasa faptă a cercului pastoral, că a înlesnit calea creștinării celor cărora soarta îi împiedicase a o face.

Toate cheltuelile s'au făcut din fondul cercului.

Din liturghii s'au încasat cu chitanța Nr. 2, suma de lei 453.

De la 11½ până la 12, preoții și învățătorii, mergând la școală, preotul Ioan Trifu a predat o lecție de religie la cl. IV, apoi a urmat critica făcută în comun.

Ședința publică.

De la ora 2-6 p. m., a urmat o frumoasă serbare școlară, sub conducerea talentatului student teolog Fierbințianu T. Ioan.

Partea I religioasă: coruri pe 2 voci ca: «Bună dimineața, Moș Crăciun, Astăzi s'a născut Hristos, Ziorel de ziuă, apoi piesa *Vitleemul.* Foarte bine au executat: pe Irod, elevul seminarist, Fierbințeanu T. Nicolae, iar rolul pruncului, Bărbulescu Floru, elev cl. I primară locală, înduioșind până la lacrămi pe mamele asistente.

Partea II națională: Imnul Regal, apoi înscenările dramatice: «Constantin Brâncoveanu, Mircea și Baiazid».

Preotul Traian Popescu, președintele cercului pastoral, a rostit o înflăcărată cuvântare patriotică — plecând de la motto: «Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul». Vorbind despre: Credință și Patriotism, Sf. Sa încheie, aducând elogii marelui român d-l Stelian Popescu. Intreaga asistență, sculându-se în picioare cântă: Imnul ligei antirevizioniste.

D-l Ioan Grătianu, fost revizor școlar, luând cuvântul mulțumește preotului Traian Popescu pentru frumoasa faptă creștinească de a înlesni cununia religioasă a celor 30 de concubini spunând, că este cea mai sdrobitoare lovitură dată sectanților din împrejurimi. Aduce laude studentului Fierbințianu T. Ioan, care și-a sacrificat vacanța pentru pregătirea artistică a elevilor acestei școli.

Preoții, învățătorii și întreaga asistență cântă: «Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați».

Serbarea s'a terminat la ora 6 p. m.

Menționăm și faptul, că sala de clasă fiind neîncăpătoare față de mulțimea poporului, și deci, marea majoritate a sătenilor neputând asista la serbare — a cerut, și li s'a satisfăcut cererea, de a se mai reprezenta și a doua zi aceste frumoase producții.

Preotul Traian Popescu
Președintele cercului pastoral Fierbinți
Jud. Vlașca

PAROHIA ADORMIREA-CÂMPINA
Cuvântări religioase.

In seria cuvântărilor cu caracter religios-moral, cari se țin la Biserica Adormirea Maicii Domnului-Câmpina, în fiecare Marți ora 6-7 seara, au vorbit:

Marți 19 Ianuarie, Pr. N. Șt. Georgescu, tratând despre: *Om și Dumnezeu.* După ce a arătat diferitele idei pe cari le-a avut și le are azi lumea despre Dumnezeu, a subliniat faptul revelațiunii dumnezeești prin creștinism, care dă omului adevărata idee despre Dumnezeu și că numai printr'o vietuire potrivită cu această descoperire dumnezeiască omul se poate desăvârși și mântui.

Marți 26 Ianuarie, Pr. P. I. Provincianu despre: *Mândrie.* Făcând o analiză psihologică a omului stăpânit de mândrie, cuvântătorul a arătat toate relele ce se nasc din acest păcat al mândriei, îndemnând pe ascultători să se înarmeze împotriva acestui păcat cu virtutea smereniei creștine.

Marți 2 Februarie, Pr. V. Hăisan din Sinaia, a vorbit despre: *Superioritatea concepțiunii creștine despre viață* și pericolele ce amenință pe diferite căi, (prin familie, prieteni, ziare, cărți), din afară și din lăuntrul omului, să înăbușe năzuința omului de a realiza idealul de viață la care sunt chemați creștinii de glasul Bunului Păstor, Iisus Hristos.

Marți 9 Februarie, a vorbit d-l *Al. Lascarov-Moldovanu* despre: *Căutarea fericirii.* D-sa a arătat cum oamenii, toți, au căutat și caută izbăvirea și fericirea. După ce a enumărat câteva din cărările rătăcite pe cari unii merg în căutarea fericirii, a dat ca pildă pe sfinții, cari au găsit fericirea adevărată în Iisus Hristos. Numai în Biserica lui Iisus Hristos se găsește izbăvirea și mântuirea.

Marți 16 Febraurie, Pr. Virgil Godeanu din Bușteni, a tratat despre: *Tehnica și urmările ei asupra sufletului omenesc.* Progresul tehnic și mașinismul zilelor noastre alături de înlesnirile

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

pe cari le-a adus vieții omenești, au făcut din om în același timp un rob al propriei sale descoperiri. De aci rezultă, mai ales, tot răul de azi și deaceea datoria tuturor este să se elibereze de această sclavie, prețuind cum se cuvine sufletul și valorile sale.

Marți 23 Februarie, Pr. D. Dumitrescu, din Brebu, a vorbit despre: *Hristos axa vieții.* P. C. Sa a subliniat îndeosebi faptul că în mijlocul acestei civilizații și progres științific, lumea de azi are nevoe de un fir conducător, de o axă a vieții și această axă nu poate fi decât Iisus Hristos, prin care omul ajunge la scopul vieții sale veșnice.

Marți 2 Martie, Pr. N. Șt. Georgescu a vorbit despre: *Superstiție.* Superstiția este de mai multe feluri și formează o adevărată plagă pentru viața omului. Mijloacele prin cari se combate sunt știința și credința și de aceea toți purtătorii adevărați ai acestor făclii au datoria de a lumina și pe cei din jurul lor, spre a-i feri de multe credinți păgubitoare.

Asistent

TELEGRAME

Telegrama Nr. 356, din 15 Martie 1937.

Inalt Prea Sfințitului Patriarh al României, Doctor Miron Cristea.

Adunarea parohială din suburbana Lupeasca, convocată pentru alegerea consiliului parohial, după instalarea ca paroh a preotului Nicolae I. Alexandrescu, exprimă Sanctității Voastre sentimente deosebite de mulțumire și devotament filial.

Dumnezeu să protejeze România și pe bunii ei conducători.

Directorul școalei primare,
Ioan Mihăiță

Telegrama Nr. 161, din 18 Martie, 1937.

I. P. Sf. Miron Patriarh.

Cele mai calde mulțumiri pentru fidelitatea totdeauna dovedită.

Regina Maria

Telegrama Nr. 396.

Inalt Prea Sfințitului Dr. Miron Cristea Patriarh al României.

Inalt Prea Sfințite, cu adâncă smerenie vă rugăm a ne îngădui să exprimăm nețărmuita noastră recunoștiință pentru înaltul sprijin ce ați binevoit a da dreptei noaste cauze. Într'un gând făgăduim, că ne vom strădui să fim vrednice de misiunea, ce ni se încredințează, luptând pentru întărirea credinței strămoșești. Rugăm din tot sufletul pe bunul Dumnezeu, să vă ție mulți ani în deplină sănătate spre slava sfintei noastre Biserici și ridicarea neamului. In numele licențiatelor în Teologie.

Gabriela Nitzulescu

Telegrama Nr. 649 din 28 Martie 1937.

Clerul dâmbovițean și credincioșii târgovișteni adunați în zi de misiune, Vă urează mulți ani pentru fericirea sfintei Biserici.

† *IRINEU TARGOVIȘTEANU*

Consilier, *Preot Bulacu*

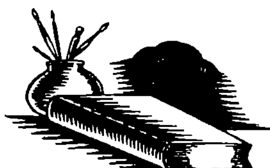
Protopop *Alex. Popescu-Hăbeni*

Telegrama Nr. 5490 din 30 Martie 1937.

Adunarea generală a Cassei de economie, ajutor și credit a clerului ortodox român, întrunită în ședință ordinară anuală, aduce Inalt Prea Sfinției Voastre cele mai alese sentimente de recunoștință, ca inițiatorului și protectorului acestui așezământ economic.

Președinte, *Pr. Nae Rădulescu-Dichiu.*

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

CRONICA EXTERNA

Dela episcopia misionară ortodoxă română din America.

Misiunile religioase.

I

Ne dăm seamă, că trebue să treacă vreme, până ce credincioșii noștri vor înțelege pe deplin, vor accepta și vor intra complet în spiritul statutului de organizare al Bisericii noastre ortodoxe române.

Copleșiți cu totul, de atâta vreme, de mentalitatea, ce domină viața organizațiilor noastre în societăți, le vine greu să se desbare și nici nu pot face încă deosebirea între viața și organizația administrativă a Bisericii. Societatea e alcătuire omenească, pe când Biserica e așezământ dumnezeiesc; una se face și se desface de oameni, alta s'a întemeiat de Fiul lui Dumnezeu și se conduce de Duhul Sfânt, slujindu-se de noi oamenii, numai ca de niște unelte.

Tocmai pentru a face să înțeleagă oamenii deosebirea între societate și Biserică, între rostul uneia și a celeilalte în viața poporului nostru, socotim că e vremea să mergem cu un pas înainte, dela suprafață, dela coajă, spre miezul ființei Bisericii.

Gustarea din miezul fructului va avea darul să trezească în Conștiința credincioșilor că ființa și rostul Bisericii nu sunt sgomotoasele adunări parohiale, lungite cu săptămânile, nici ședințele cu frământări în consilii și nici satisfacerea ambițiilor și fuduliilor de «președinte» și «funcționari» cari, în Biserică, trebuie să fie slujbe de jertfelnice, în duhul dragostei și Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.

In acest scop orientarea trebuie să vină dela preot, prin îndeplinirea misiunii, care îl osebește și-l ridică în fruntea credincioșilor.

Iar această misiune a fost limpede precizată de Hristos Domnul în cuvintele: «Mergând învățați toate neamurile... învățându-i să păzească toate câte am poruncit vouă»...

Aceasta e misiunea noastră, misiunea religioasă a Bisericii: *de a învăța.* Iar calea, metodele și mijloacele învățăturii religioase, sunt de multe feluri.

E, desigur, o școală consacrată pentru învățarea poporului, rugăciunea publică, slujba dela Sf. Altar și în special slujba Sf. Liturghii. Dar mărginirea preotului la îndeplinirea ritualului oricât de pompos și de strălucitor, nu este îndeplinirea misiunii noastre integrale, nici atunci, când este însoțit de predică ținută în cadrele generalităților obicinuite.

Tocmai de aceea pun acum problema *misiunilor religioase,* ca preocuparea cea mai apropiată pentru vremea postului sf. Paști, care se apropie. Și voiu căuta să deslușesc rostul lor. Până ce va sosi timpul să le punem în practică.

Și până vor urma orientările trebuitoare, cerute de condițiile speciale ale vieții bisericești și a credincioșilor noștri de aici, îndrumez atențiunea preoțimei noastre spre broșura: *Misiunile religioase pentru popor,* pe care v'am pus-o la îndemână.

Să nu se turbure inimile voastre, nici să vă înfricoșați de greutatea problemei. Incercăm să ducem lucrul Domnului cu un pas mai deprate. Și în lucrul Lui avem îndemnul Invățătorului: «Indrăsniți eu am biruit lumea», și asigurarea: «Iată Eu, cu voi sunt în toate zilele» *(Ioan 16, 13).* Cu noi este Duhul Sfânt, care ne va învăța pe noi toate și ne va povățui la tot adevărul.

II

Misiunea religioasă a Bisericii este, să cucerească neamurile pământului, pe toți oamenii, pentru Hristos.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Ca atare, misiunea aceasta este *externă* și *internă*. Cea dintâi se preocupă de convertirea necreștinilor. Cea de a doua, urmărește reînsuflețirea creștinilor, a căror viață religioasă a lâncezit și s'a răcit sub influența atâtor curente neprielnice. Ea năzuește să reintegreze pe oameni, ca tot atâtea mădulare *vii* ale trupului lui Hristos, care este Biserica.

Pe noi, aici, nu ne poate preocupa decât problema *misiunii interne*. Și vom fixa *scopul* acestor misiuni religioase, ca prin acestea să trezim conștiințele, să mișcăm și înviorăm simțirile, să deslușim învățătura de credința adevărată și s'o întărim, ca să poată sta tare și neclintită în noianul de credințe de tot felul, ce roiesc în jur de noi; să îndrumăm viața pe cărările luminate de evanghelia Domnului, adâncindu-i înțelesul, ca să lucească și să strălucească covârșind felinarele luminilor venite de la oameni, care vor să pună lumina *lor,* în locul luminii lui Hristos, menită să lumineze tuturor. Și, în aceiași vreme, să stârpim păcatul și fărădelegea dintre oameni, spre a *introna virtutea, adevărul și dreptatea;* dragostea de Dumnezeu și de oameni, în spiritul genuin al creștinismului. Să mângâiem pe cei încercați de soartă. Să întărim pe cei slabi. Să readucem pe cei rătăciți și greșiți la calea adevărului. Să ridicăm pe cei căzuți la margine de drum, bătuți de moarte de către iscoade, ce le ațin calea spre Ierihonul dreptei credințe și a bunei viețuiri. Să dăm răsboi împotriva indiferentismului religios, spre a recâștiga sufletele pentru împărăția lui Hristos. Să învingem puterile întunerecului veacului acestuia, ce împiedecă înstăpânirea *împărăției păcii și a voirii de bine,* în sufletele singuratice, ca și în familie, în societate, în viața publică.

Din aceste largi cadre ale misiunilor religioase, vom desprinde pentru acum, și vom așeza în centrul preocupărilor noastre o singură problemă: *Năzuința de a aduce pe creștini la scaunul mărturisirii,* în postul Sfintelor Paști — după cea de-a patra poruncă bisericească, — *spre a se putea uni cu Hristos, prin taina sfintei Cuminecături.*

III

Potrivit scopului fixat, misiunile religioase, urmăresc: *trezirea conștiinței și determinarea voinței credicioșilor, să vină la mărturisire.*

Spovedania este actul religios, care vădește credința și creștinismul omului, mai presus și mai evident decât oricare alte fapte. E dovada trăirii unei vieți spirituale intense și manifestarea ei în afară. Dar, tocmai de aceea, este atât de neglijată, sub presiunea curentelor materialiste și anticreștine ale vremilor noastre. Și cei mai buni au frică, se sfiesc și se feresc de spovedanie.

Gata de orice, în slujba Bisericii, în cercetarea ei și participarea la sfintele servicii divine, când vine vorba de mărturisire și împărtășire cu Sf. Cuminecătură, se cutremură și li se înmoaie zelul.

Dar să nu ne îndoim. In adâncimile lui, sufletul românesc e credincios și religios. Experiența ne-a dovedit că acest suflet e sănătos și capabil de reculegere și înviorare. Numai trebuie să-l scormonim. Să ferim zgura și funinginea lâncezelii și a nepăsării, ce i-a înfundat izvoarele de energie. Puterile latente ale sufletului trebuiesc scoase la suprafață și puse în funcțiune.

Mai prielnică pentru aceasta, e vremea postului mare. Atmosfera din acest timp, ne este un un prețios aliat la misiunile religioase.

Intre împrejurările date și pentru începutul de acum, trebuie să trecem peste considerațiile și condițiile între care, obișnuit, se organizează misiunile religioase, acolo unde au o tradiție.

Dar începutul trebuie să-l pornim. Chiar dacă nu putem face în prealabil, *o pregătire* sistematică și nu putem conta cu o *continuare* în cultivarea succeselor obținute. Timpul și experiența preoților, ca și a credincioșilor, ne vor duce, pe încetul, la desăvârșirea tehnicei în organizarea sistematică a misiunilor și la înțelegerea lor.

Deocamdată, conducătorul oficiului protopopesc va împărți pe preoți în *cercuri misionare,* de câte 3-4 preoți. Unde sunt mai puțini, se constituie numai un cerc. Și va designa coloniile în care să se țină misiunile, de preferință, unde nu este preot stabil. Fiindcă în astfel de așezări, se simte mai tare lipsa și sunt mai însetați după apa vie a vieții.

Așa ar fi, în protop.: 1 *Cleveland:* Salem, New-Castle, Massillon; 2. *Detroit:* Toledo, Flint, Pontiac, E. Windsor; 3. *Chicago:* Fort-Wayne, Garrett, Cincinnati, Dayton, St. Louis, St. Joseph; 4. *Philadelphia:* Harrisburg, Mount-Union, Torrington; 5. *Regina,* Elmsprings, Kayville; 6. *Montreal:* Toronto și St. Catherine.

Preotul, sub a cărui îngrijire pastorală se află colonia, va lua contact, fără zăbavă, cu cre-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

dincioșii, orientându-i asupra lucrului. Va alege câțiva bărbați și femei, cu mai pronunțate înclinări religioase și-i va constitui în Comitet misionar de apostolat și de propagandă printre ceilalți. Pe aceștia îi va familiariza cu intențiunea și scopul misiunei religioase.

Cu înțelegerea lor, va fixa săptămâna mai potrivită pentru misiuni și localul de întrunire, în cazul când nu am avea biserica noastră și nici n'ar putea fi obținută, în acest scop, biserica altor frați creștini.

In săptămâna primă din post, fiecare preot va fi în parohia sa, pentru *Sâmbăta morților* și pentru Dumineca Ortodoxiei. Și unde e obiceiul, ca în Banat, va spovedi pe creștini și-i va cumineca Dumineca. In a doua și până în a cincea săptămână, între 22 Martie și 17 Aprilie, se vor organiza misiunile. In cele din urmă două săptămâni ale Sf. Post, preotul va fi permanent la dispoziția credincioșilor săi, în parohia proprie.

Cum creștinii noștri lucrează ziua, misiunile religioase se vor putea ține numai seara, începând cu Lunia și terminând cu Sâmbăta, cu Sf. Liturghie, pentru împărtășire. Ca, Dumineca, să fie iarăși fiecare la biserica sa.

De programul propriu al misiunilor ne vom ocupa în numărul viitor.

(va urma).

† *Episcopul POLICARP*

(Din ziarul «SOLIA»)

SUMAR:

Biserica și sufletul neamului . . . *Consilier.*
Cuvântarea I. P. Sf. Patriarh Miron la deschiderea ședințelor Sf. Sinod în ziua de 8 Martie 1937. . . . . *I. P. S. Patriarh*
Cuvântarea I. P. Sf. Patriarh la Senat la legea pentru organizarea Ministerului de Culte . . . . *I. P. S. Patriarh*
Cuvântarea I. P. S. Patriarh Miron la Senat în chestia înzestrării Mânăstirilor cu pădure și pământ arător. . . . . *I. P. S. Patriarh*
Regulamentul corurilor Bisericești din Eparhia Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor . . . . *Miron Patriarh.*
Serbarea patronului Seminarului Central . . . . *Horia Nițulescu.*
Aconfesionalism și Comunism. . . *Pr. Anastase Bucur-Muscel.*
† Moartea preotului Atanasie-Stoicescu din parohia Colceag-Prahova * * *
CRONICA INTERNĂ; Misionare.—Catehetice-Misionare.—Culturale.—Cercuri-Pastorale. — Telegrame.
CRONICA EXTERNĂ: — Dela episcopia misionară ort. română din America. . . . . * * *

REVISTA DE EDUCAȚIE RELIGIOASĂ-MORALĂ PENTRU COPII
REDACȚIA: SF. ARHIEPISCOPIE A BUCUREȘTILOR, SECȚIA CULTURALĂ.
ADMINISTRAȚIA: SECȚIA ECONOMICĂ.
ABONAMENTUL 50 LEI ANUAL

BUCUREȘTI. — TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BISERICEȘTI. — C. 302/937.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro